Senzațional

W. Scott-Elliot

Mărirea și decăderea ATLANTIDEI

LEMURIA PIERDUTĂ

- Oameni cu trei ochi
- Cutremurul de acum 9.000 de ani
- Păcatul cu maimuțele și reîncarnarea oamenilor-maimuță
- Aeronavele atlanților funcționau pe bază de energie mentală
- Fantomele omenești ale Lemuriei
- Atlanții ieșeau la pensie la 45 de ani
- Omul cu șopârla de lanț

EDITURA CĂLIN

WALTER SCOTT-ELLIOT

MĂRIREA ŞI DECĂDEREA ATLANTIDEI

LEMURIA PIERDUTĂ

Versiune în limba română de
Dana DONCIU şi Eugen MIHĂESCU

Editura CĂLIN
1994

Ediţia de faţă a fost realizată după:
„The Story of Atlantis” by W. *Scott-Elliot,* first printed in 1896;
„The Lost Lemuria” by W. *Scott-Elliot:,* first printed in 1904.

Versiune eBook: [hunyade]

POVESTEA ATLANTIDEI

- 1896 -

O schiţă geografică, istorică şi etnologică

Catastrofe cum nu au mai fost întâlnite în perioada celei de-a cincea rase - a noastră - s-au petrecut în timpurile Atlantidei. Distrugerea acesteia a fost însoţită de o serie de cataclisme ce au variat ca intensitate şi natură, de la cele de proporţii uriaşe, în urma cărora teritorii întregi şi popoarele care le-au locuit au dispărut, până la banalele alunecări de teren de felul celor din ziua de azi.

Când marea distrugere a început, fireşte printr-o catastrofă - au urmat, fără întrerupere, micile alunecări de teren, care n-au fost mai puţin periculoase, înghiţind bucată cu bucată din continentul Atlantidei.

Din punct de vedere al magnitudinii lor, patru catastrofe se evidenţiază mod deosebit. Prima a avut loc în perioada Miocen, cu aproximativ 800 000 de ani în urmă. A doua, mai puţin importantă, s-a produs acum 200 000 de ani. Cea de-a treia catastrofă, care a fost şi cea mai mare, a fost înregistrată acum 80 000 de ani. Ea a distrus cea mai mare parte a continentului Atlantidei. În urma catastrofei de acum 80 000 de ani nu a mai rămas din Atlantida decât insula, numită de Platon, Poseidonis [h0]. Aceasta a fost înghiţită de ape în timpul celei de-a patra catastrofe, în anul 9 564 î.e.n.

Mărturiile vechilor scriitori, cât şi ale cercetării ştiinţifice scot în evidenţă existenţa unui continent vechi, aşezat în locul străvechii Atlantide. Înainte de a aborda subiectul în sine, să aruncăm o privire generală asupra surselor ce atestă aceste lucruri. Sursele privind Atlantida se pot împărţi în cinci categorii principale:

- prima se referă la *configuraţia adâncurilor mărilor*;
- a doua priveşte *distribuţia faunei şi florei*;
- a treia este dată de *asemănarea dintre limbi şi diferite tipuri etnologice*;
- a patra o constituie *asemănarea dintre crezurile religioase, ritualuri şi arhitecturi*;
- în fine, a cincea categorie o constituie *mărturiile*

vechilor scriitori legate de tradiţiile primei rase şi vechile legende despre potop.

Configuraţia adâncurilor mărilor

Această mărturie privind străvechea Atlantidă poate fi rezumată la câteva cuvinte. Datorită studiilor făcute de nave de cercetări, fundul întregului Ocean Atlantic este reprezentat grafic în hărţi. Acestea arată că în mijlocul Oceanului Atlantic există un imens banc de nisip, o ridicătură. Această ridicătură se întinde către sud-vest, de la 50° N, către coasta Americii de Sud, apoi către sud-est, spre coasta Africii, schimbându-şi din nou direcţia înspre insula Ascension de unde porneşte drept către sud, spre Tristan da Cunha. Ridicătura este destul de abruptă, până la aproximativ 9 000 picioare (1 picior = 0,30 metri) înălţime, culmi fiindu-i insulele Azore, Ascension şi Tristan da Cunha. Un brâu de aproximativ 21 000 picioare străbate fundul Oceanului Atlantic, dar numai câteva părţi mai înalte străbat apele către suprafaţă. Structura brâului arată că este compus din roci vulcanice, urme ale acestor roci fiind găsite până pe coastele Americii. A fost deja pe deplin demonstrat, în cursul cercetărilor ştiinţifice, că fundul oceanului, în particular în jurul Insulelor Azore, a fost scena unor mişcări vulcanice la scară mare. Perioada geologică în care acestea s-au produs e foarte bine precizată.

Starkie Gardner consideră că în perioada Eocenului Insulele Britanice făceau parte dintr-o insulă mai mare sau dintr-un continent ce se întindea în Atlantic. Potrivit lui Gardner, „un traiect mare de pământ exista demult, acolo unde acum se întinde marea; insulele Cornwall, Scilly şi Chanel, Irlanda şi Britania sunt rămăşiţe ale unor culmi

existente cândva”.[1]

Distribuţia florei şi faunei

Atât pentru biologi, cât şi pentru botanişti, existenţa unor specii de floră şi faună identice pe continente separate de marile oceane este încă o mare enigmă. Enigma s-ar putea explica, totuşi, doar în cazul în care cândva aceste continente ar fi fost legate, permiţând o migraţie naturală a plantelor şi animalelor.

De pildă, fosile ale unor cămile au fost găsită atât în India şi Africa, dar şi în America de Sud şi în cea de Nord. Este o ipoteză general acceptată de către naturalişti că fiecare specie de plante şi animale îşi are originea într-un singur punct de pe glob, de la care, de-a lungul timpului, s-a extins. Luând în calcul acest element, cum se explică faptul că anumite fosile s-au găsit în locuri cu totul diferite, ce nu au comunicare între ele? De precizat că toate aceste fosile datează din timpuri străvechi. Descoperiri ale straturilor de fosile din Nebraska, da exemplu, par a demonstra că originea calului este în emisfera de vest, aceasta fiind singura parte a lumii unde s-au descoperit fosilele lui. Fosile care indică, totodată, diferitele forme intermediare ale precursorilor calului. Prin urmare, ar fi greu de demonstrat prezenţa calului în Europa fără a lua în calcul existenţa, cândva, a unei întinderi de pământ neîntrerupte între cele două continente. Înainte de a fi domesticit, acest animal a vieţuit în stare sălbatică în Europa şi Asia, dovezile mergând până către epoca de piatră. Bovinele şi oile, aşa cum le ştim noi, au strămoşi la fel de vechi. Charles Darwin găseşte urme ale vitelor domesticite în Europa încă în prima parte a epocii de piatră. Cu mult înainte, bovinele s-

[1] *Pop. Sc. Review,* July, 1878

au dezvoltat şi în alte forme, cum ar fi aceea a bizonului din America. Trebuie menţionat şi faptul că urme ale leului de cavernă din Europa se găsesc şi în America de Nord.

Îndreptându-ne acum atenţia către regnul vegetal, observăm că cea mai mare parte a florei europene din vârsta Miocenului - descoperită în straturile de fosile din Elveţia - exista şi în America şi, parţial, în Africa. Dar faptul cel mai important despre America este că o mare parte a plantelor ce se găsesc în partea dinspre Atlantic a continentului, sunt de găsit şi pe coasta de vest, deci la Pacific. Acest fapt pare a demonstra că ele au intrat pe continent dinspre Atlantic. Profesorul Asa Gray arată că din 66 de genuri şi 155 de specii găsite în pădurile din estul Munţilor Stâncoşi, numai 31 de genuri şi 78 de specii se găsesc şi la vest de aceşti munţi.

Cea mai interesantă problemă o ridică însă o specie de bananier, numită *Musa Paradisiaca* sau, mai uzual, banana. Profesorul Kuntze, un eminent botanist german, se întreabă „în ce fel de plantă” (originară din Asia tropicală şi Africa) „a călătorit printr-o zonă temperată, către America?”. După cum constată domnia-sa, planta aceasta nu are seminţe, nu se poate înmulţi prin altoi şi nici nu are tuberculi care să se transporte uşor. Rădăcina îi este puternic ramificată. A transporta o asemenea plantă necesită o atenţie deosebită nerezistând, de altfel, nici la un tranzit îndelungat. Singura modalitate prin care se poate explica apariţia sa în America este că a fost transportată de oameni, într-o perioadă când regiunile polare aveau climă tropicală. Kuntze adaugă că: „o plantă cultivată, ce nu are seminţe, a fost cultivată cu mult timp înainte... ceea ce conduce la concluzia că aceste plante s-au cultivat încă de la începutul perioadei diluviene”. Se poate pune întrebarea următoare: Unde a existat civilizaţia necesară cultivării acestei plante? De asemenea, se pot întreba şi următoarele: Unde a existat clima care să permită migraţia acestei plante? Unde au existat condiţiile adecvate transportului ei? Nu cumva baza

o constituie o legătură între lumea veche şi cea nouă?

Este bine cunoscut faptul că grâul, aşa cum îl ştim noi, nu a putut să fie cultivat într-un stat necivilizat. Totodată, nu i se poate detecta descendenţa dintr-o fosilă. Or se ştie că încă din epoca de piatră, în Europa se cultivau deja cinci varietăţi de grâu. Una dintre aceste varietăţi e cea din locuinţele lacustre, fiind cunoscută ca „specia de grâu egiptean*. De la acest tip de grâu, Darwin porneşte în argumentarea concluziei sale că oamenii care locuiau în acele case lacustre „fie că practicau un soi de comerţ cu popoarele de la sud, fie că porniseră chiar ei din sud, pentru a coloniza alte meleaguri”. Charles Darwin conchide că grâul, orzul, ovăzul etc. descind din specii acum stinse sau mult diferite de forma iniţială, deci greu de identificat. Darwin concluzionează: „Omul trebuie să fi cultivat cerealele din timpuri îngrozitor de vechi”. Regiunile unde au existat aceste specii, acum dispărute, precum şi civilizaţia care le-a cultivat folosind selecţia inteligentă, s-au găsit, fără îndoială, în ceea ce numim acum continentul dispărut, coloniştii acelei lumi fiind cei care le-au dus de la est către vest.

Da la floră şi faună, să cercetăm acum omul.

Similitudini de limbaj

Limba din Ţara Bascilor este singura dintre limbile europene care nu are similitudini cu nici o alta din tot continentul european. Potrivit celor arătate de cercetătorul Farrar, „nu a existat niciodată nici un dubiu că această limbă izolată, ce şi-a păstrat identitatea proprie într-un colţ îndepărtat din vestul Europei, vorbită între două regate puternice, se aseamănă ca structură cu limbile aborigene

vorbite într-un vast continent aflat la antipod (America)[2]”.

Se pare că fenicienii au fost primul popor din emisfera de est care a folosit alfabetul fonetic. Caracterele fiind considerate ca simple semne pentru sunete. Este un fapt curios că la o dată destul de prematură găsim un alfabet fonetic în America Centrală, la mayaşii din peninsula Yukatan. Tradiţiile mayaşilor amintesc de altfel despre originea civilizaţiei lor dintr-un ţinut din est, de peste mări. Cea mai autorizată personalitate în domeniu, Le Plongeon, scrie că: „O treime din această limbă (mayaşa) este greacă pură. Cine a adus dialectul lui Homer în America? Sau cine a dus în Grecia limba mayaşilor? Greaca este descendenta sanscritei. Este limba greacă de origine mayaşă? Sunt greaca şi mayaşa limbi contemporane? Şi mai surprinzător încă este faptul că treisprezece litere din Alfabetul mayaş se aseamănă foarte mult cu semnele hieroglifice egiptene, folosite pentru aceleaşi litere. Este foarte probabil ca primele forme de alfabet să fi fost hieroglifice - „scrierea zeilor”, cum i se spunea în Egipt - urmând ca mai târziu acestea să devină scriere fonetică în Atlantida. Pare foarte normală deducţia că egiptenii au fost una dintre primele colonii ale Atlantidei (ceea ce ar fi un fapt real) şi că ei au adus, alături de alte elemente de civilizaţie, şi un tip primitiv de scriere ce şi-a lăsat urmele pe ambele emisfere. Asta în timp ce fenicienii, care erau un popor de navigatori, au preluat şi asimilat cea de-a doua formă de alfabet, ei făcând voiaje comerciale în vest, la popoarele de acolo.

Un alt element ce se poate observa cu destulă uşurinţă este extraordinara asemănare dintre numeroase cuvinte ebraice şi unele cuvinte[3] (cu sens identic) din limba Chiapenecs - un dialect mayaş - precum şi cu cele mai vechi limbi din America Centrală.

Asemănarea limbilor vorbite de cele mai sălbatice neamuri care locuiesc pe insulele din Pacific a fost folosită

---

[2] *Families of Speech*, p. 132

[3] în *North Americans of Antiquity*, p. 475

ca argumentaţie în diverse lucrări din acest domeniu. Existenţa limbilor asemănătoare, vorbite de popoare separate de mii şi mii de kilometri de ocean - ocean care în vechime nu putea să fie traversat din lipsă de mijloace de transport - este, cu siguranţă, un argument în favoarea descendenţei lor dintr-o singură rasă, ce a locuit pe un singur continent. Continentul în cauză nu a fost Atlantida, ci altul care a existat cu mult mai înainte: Lemuria.

Asemănări de tipuri etnologice

După cum vom vedea, se pare că Atlantida a fost locuită de rase de toate culorile: albă, roşie, galbenă şi neagră. Cercetările făcute de Le Plongeon, De Quatrefages, Bancroft şi alţii arată că populaţiile de tip negroid au fiinţat până în timpuri recente în America. Multe dintre monumentele din America Centrală sunt ornate cu chipuri de negri, iar unii idoli sunt reprezentaţi de asemenea de chipuri de negri, oameni cu cranii mici, păr scurt şi foarte ondulat, buze groase. Vorbind despre primul meleag locuit de rasa Guatemaleză, Popul Vuh afirmă că „oameni de culoare neagră şi albă” au locuit pe acest pământ fericiţi, „în mare pace”, vorbind o „singură limbă”[4]. Relatarea merge mai departe, menţionând cum oamenii au migrat de pe meleagurile lor natale, cum limba lor s-a alterat şi cum unii au plecat către est, iar alţii către vest, spre America Centrală.

În lucrarea sa „*Smithsonian Report*”, profesorul Retzius consideră că primitivii dolichocephalae din America sunt îndeaproape înrudiţi cu populaţia guanches din Insulele Canare şi cu populaţia de pe ţărmurile de la Oceanul

[4] vezi *Native Races* de Bancroft, p. 547

Atlantic ale Africii. Un alt cercetător, Latham, menţionează această populaţie de pe ţărmul de vest al Africii sub numele de Atlanţi egipteni. Aceeaşi formă a craniului este prezentă şi în Insulele Canare, dincolo de coasta africană, precum şi în insulele Caraibe, dincolo de coasta Americii, în vreme ce culoarea pielii acestor populaţii este maron-roşcată.

Vechii egipteni se descriau ca fiind o rasă roşcată, asemănătoare triburilor de piei roşii din America de azi.

„Vechii peruani”, afirmă cercetătorul Short, „apar tot ca o rasă roşcat-arămie, fapt dovedit de numeroasele relicve de păr găsite în mormintele lor”.

Un fapt remarcabil despre indienii americani dar, în egală măsură un mare semn de întrebare pentru etnologi, este gama largă de culori şi înfăţişări ale acestei populaţii. De la nuanţele albe întâlnite la triburile Menominee, Dakota, Mandan şi Zuni - triburi în care numeroase persoane au părul arămiu şi ochii de culoare albastră - la triburile cu populaţie de culoare neagră Karo din Kansas şi cele din California (SUA), acum aproape dispărute, populaţia de indieni americani acoperă aproape toate nuanţele de roşu-maroniu, arămiu, măsliniu, ciocolatiu şi bronz[5].

Vom vedea în continuare cum diversitatea mare de înfăţişări de pe continentul american este argumentată prin rasa originală de pe continentul Atlantidei.

Asemănări în credinţele religioase, ritualuri şi arhitectură

Nimic nu pare a-i fi surprins mai mult pe primii aventurieri spanioli din Mexic şi Peru decât extraordinarele asemănări dintre lumea veche şi credinţele religioase şi

[5] Short's *North Americans of Antiquity,* Winchell's *Pre-Adamites,* şi Catlin's *Indians of North America.*

riturile ce erau deja împământenite în lumea cea nouă. Preoţii spanioli au privit aceste asemănări ca pe o lucrare a diavolului. Credinţa băştinaşilor în cruce şi prezenţa ei constantă în clădirile şi în cadrul ceremoniilor religioase au fost principalele motive ale uimirii lor. Şi într-adevăr, nicăieri în altă parte, nici chiar în India sau Egipt, crucea nu era atât de profund venerată ca în triburile de pe continentul american. Motivul acestei venerări e similar cu acela din Europa. În Europa, ca şi în America, deci în est ca şi în vest, crucea era simbolul vieţii - uneori al vieţii fizice, dar cel mai adesea al vieţii eterne. De asemenea, era valabilă în ambele emisfere, în cele două părţi de lume, venerarea discului solar. Ca şi venerarea cercului sau a şarpelui. Fapt cu totul surprinzător, apare o similitudine a cuvintelor ce însemnau „Dumnezeu”. A se compara cuvintele din sanscrită „Dyaus” sau „Dyaus-pitar”, cu cele greceşti „Theos” sau „Zeus”, cu cele latineşti „Deus” sau „Jupiter”, cu cele celtice „Dia” şi „Ta” (pronunţat „Thyah”, ceea ce conduce la o afinitate cu termenul egiptean „Tau”), cu cele din ebraică „Jah” sau „Yah” şi, în cele din urmă, cu termenii mexicani „Teo” sau „Zeo”.

Ritualurile botezului erau practicate de toate popoarele. În Babilon şi Egipt, candidaţii la iniţierea în Mistere erau mai întâi botezaţi. În lucrarea sa „*De Baptismo*”, Tertullian arată că li se promitea „reînvierea şi iertarea păcatelor”. Popoarele scandinave practicau botezul copiilor mici. Revenind la Mexic şi Peru descoperim că acolo botezul pruncilor era un ceremonial solemn, constând din stropirea cu apă, semnul crucii şi rugăciuni înălţate pentru spălarea păcatelor. În plus faţă de botez, triburile din Mexic, America Centrala şi Peru se asemănau cu popoarele lumii vechi şi în ceea ce priveşte riturile legate de confesiune (spovedanie), iertarea păcatelor, post şi căsătorie, aceasta din urmă oficiată de preoţi prin unirea mâinilor mirilor. Triburile din Mexic, America Centrală şi Peru aveau chiar şi un ceremonial asemănător împărtăşaniei, prin care prăjiturele

însemnate cu Tau (o formă egipteană a crucii) erau mâncate, oamenii numindu-le „carnea lui Dumnezeu”. Acestea se asemănau perfect cu turtele sacre din Egipt sau de la alte popoare din răsărit. Ca şi aceste popoare, triburile şi popoarele din Lumea Nouă aveau ordine monastice atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei, ale căror norme erau extrem de stricte. În caz de încălcare a acestor norme se putea aplica pedeapsa cu moartea. Ca şi egiptenii, ei îşi îmbălsămau morţii, se rugau soarelui, lunii şi celorlalte planete, dar mai presus de toate acestea se rugau la o Zeitate „omniprezentă, care ştie totul... care este invizibilă şi fără formă, un Dumnezeu cât se poate de perfect”. Şi ei aveau zeiţa lor fecioară „Doamna Noastră”, al cărei fiu, „Zeul Luminii”, era numit „Saviour” (Atotştiutorul), existând, prin urmare, o mare asemănare cu Isis, Beltis şi alte zeiţe virgine din est, împreună cu fiii lor divini. Ritualurile de adorare a Soarelui şi Focului se asemănau cu cele ale celţilor din Britania şi Irlanda şi, ca şi aceştia, ei se numeau „fii ai soarelui”. Arca era un simbol universal sacru, găsit în egală măsură în India, Caldeea, Asiria, Egipt, Grecia, precum şi la celţi. În lucrarea sa „Mexican Antiquities”, lordul Kingsborough arată: „Aşa cum la evrei arca era un soi de templu mişcător în care se presupunea că zeitatea era prezentă mereu, tot la fel la mexicani şi cherokees sau la triburile de indieni din Michoacan şi Honduras arca era foarte venerată şi era considerată un obiect deosebit de sacru, ce nu putea fi atins de nimeni altcineva decât de preoţi”.

În ceea ce priveşte arhitectura religioasă, de ambele părţi ale Atlanticului găsim, ca prime clădiri sacre, piramidele. Deşi nu se ştie cu exactitate în ce scop au fost ridicate aceste structuri, un lucru este, totuşi, clar: anume că erau legate de una sau mai multe idei de ordin religios. Similitudinea proiectelor piramidelor din Egipt şi Mexic sau America Centrală este prea şocantă pentru a fi doar o simplă coincidenţă. Deşi este adevărat că o parte - poate

cea mai mare - a piramidelor americane au o formă trunchiată sau plată, totuşi piramidele din Yucatan, îndeosebi cele din Palenque, sunt ascuţite la vârf, asemenea celor egiptene. Asta în timp ce în Egipt există şi câteva piramide în trepte sau de felul celor plate. Cholula, de exemplu, a fost comparată cu grupul de la Dachour, Sakkara şi piramida în trepte de la Médourn. Asemănătoare ca orientare, structură şi chiar şi în ceea ce priveşte galeriile interioare şi camerele lor, aceste construcţii misterioase de pe cele două aripi ale Atlanticului, din est şi din vest, stau mărturie faptului că acei care le-au trasat planurile au avut o sursă comună.

Vastele ruine ale oraşelor şi templelor din Mexic şi Yukatan prezintă, de asemenea, o mare asemănare cu acelea descoperite în Egipt, ruinele de la Teotihuacan fiind adesea comparate cu cele de la Karnak. „Arcada falsă” - orientarea pe orizontală a pietrelor, fiecare piatră suprapunându-se uşor peste cealaltă - constituie o trăsătură identică în America Centrală, în cele mai vechi clădiri din Grecia, precum şi în vestigiile etrusce. Constructorii de piramide de pe continentele din est şi vest au ridicat acelaşi tip de clădiri stil „muşuroi”, peste morţii lor, aşezând trupurile în acelaşi tip de sicrie de piatră. Ambele continente au acelaşi gen de rambleuri şerpuitoare. A se vedea, de pildă, minunatul rambleu descoperit la Argyleshire sau mai puţin reuşitul exemplar de la Avebury. Sculpturile şi decoraţiile templelor din America, Egipt şi India au multe elemente în comun, unele element murale fiind perfect identice.

Mărturiile vechilor scriitori

Iată că nu ne mai rămâne acum decât să trecem în

revistă mărturiile ce le avem de la scriitorii din antichitate, referitoare la oamenii acelor vremi, precum şi la legendele despre potop.

În lucrarea sa „Varia Historia”[6], Aelian afirmă că Theopompus (400 î.e.n.) a înregistrat o întrevedere între regele frigienilor şi Silenus, convorbire în cadrul căreia cel de-al doilea se referea la existenţa unui mare continent, dincolo de Atlantic, mai mare decât Asia, Europa şi Libia la un loc.

Proclus citează un pasaj dintr-un scriitor antic în care acesta se referea la insulele situate pe mare, dincolo de stâlpii lui Hercule (strâmtoarea: Gibraltar). Mai mult decât atât, Proclus afirmă că locuitorii uneia dintre aceste insule aveau în tradiţia moştenită de la strămoşii lor elemente legate de existenţa unei insule extrem de mari numite Atlantida, care multă vreme a condus toate celelalte insule din Oceanul Atlantic.

Marcellus vorbeşte, la rându-i, despre existenţa în Atlantic a şapte insule şi state ale căror populaţii păstrează amintirea unei insule cu mult mai mari, Atlantida, „care pentru mult timp şi-a exercitat puterea asupra insulelor mai mici”.

Diodorus Siculus povesteşte că fenicienii au descoperit „o insulă mare în Oceanul Atlantic, dincolo de stâlpii lui Hercule, la câteva zile de navigat de pe coasta Africii”.

Evident, cea mai mare autoritate în acest domeniu este Platon. În lucrarea sa „*Timaios*”, el se referă la un continent-insulă, iar într-o altă scriere, intitulată „*Critias*” sau „*Atlanticus*”, nu face altceva decât să relateze pur şi simplu despre istoria, artele, comportamentul şi obiceiurile oamenilor Atlantidei. În „*Timaios*” el se referă la „un popor” de războinici puternici, care a pornit din apele Atlanticului cu furie şi ostilitate peste întreaga Europă şi peste Asia. Căci în acele timpuri Atlanticul era navigabil şi avea o insulă în faţa gurii cunoscute sub numele de Stâlpii lui Hercule.

[6] lib. iii. cap. xviii.

Dar această insulă era mai mare decât Libia şi Asia la un loc şi permitea o trecere uşoară către alte Insule învecinate, căci altfel era foarte uşor de trecut din acele insule pe continentele ce-şi aveau ţărmurile la Atlantic”.

În „*Critias*” există atâtea referiri încât este greu de ales, dar următorul citat lămureşte multe despre Atlantida: „Ei îşi asigurau toate cele trebuincioase lor, toate cele necesare cuiva de la oraş sau din altă parte. Şi mai aveau multe altele din ţări străine, lucruri venite din vastul lor imperiu; dar insula le oferea cea mai mare parte a celor trebuincioase. În primul rând insula le dădea acele materiale ce rezultau din lucrări miniere, în stare solidă, dar şi unele topite. Metale care acum sunt rar amintite şi preţuite, erau atunci la mare preţ şi erau extrase din multe zone ale insulei, fiind considerate între cele mai de preţ, cu excepţia aurului. Pădurile insulei, produceau, la rându-le, suficient material pentru construcţii. Erau şi suficiente păşuni pentru animalele domestice, dar exista hrană şi pentru animalele sălbatice, printre care şi numeroşii elefanţi ce trăiau prin acele locuri. Existau păşuni şi existau animale, precum şi lacuri şi râuri. Vieţuitoarele trăiau atât pe munţi, cât şi pe câmpii. Aşa se făcea că exista hrană pentru toate animalele. În afară de acestea, şi de ceea ce produce pământul acum, acel pământ producea la un loc tot ceea ce noi vedem în ziua de azi în toată lumea: rădăcini şi iarbă, lemn şi seve, flori şi fructe”.

Galii aveau tradiţii legate de Atlantida, menţionate şi notate ca atare de istoricul roman Timagenes, care a trăit în secolul I î.e.n. Trei popoare diferite au trăit în Galia. Primul - populaţia indigenă (probabil urmaşii rasei Lemurienilor); al doilea - invadatorii din îndepărtata insulă a Atlantidei; al treilea - Galii arieni[7].

Toltecii din Mexic îşi trag neamul din poporul Atlan sau Aztlan. Aztecii afirmă şi ei că se trag din Aztlani[8].

---

[7] vezi *Pre-Adamites,* p. 380.
[8] Vezi Bancroft's *Native Races,* vol. v. pp. 221 şi 321.

Popul Vuh vorbeşte despre o vizită făcută de trei fii ai regelui din Quinches într-o ţară „de la est de ţărmul mării de unde veniseră strămoşii lor”, de unde au adus înapoi, între altele, „un sistem da scriere”. Printre indienii din America de Nord circulă o legendă generală potrivit căreia strămoşii lor au venit dintr-un ţinut „dinspre soare-răsare”. Indienii Iowa şi Dakota credeau, conform celor spuse de Major J. Lind, că „toate triburile de indieni formau cândva un trib mare şi locuiau *pe o insulă*... dinspre răsărit”. Ei au traversat marea „în ambarcaţiuni uriaşe, în care strămoşii indienilor Dakota au stat săptămâni în şir, după care au dat de uscat”.

Cărţile din America Centrală spun că o parte din continentul american s-a întins mult în Oceanul Atlantic, această regiune fiind distrusă mai apoi de o serie de cataclisme înfricoşătoare ce au avut loc la anumite intervale de timp. Se fac referiri directe la *trei* dintre aceste cataclisme[9]. O confirmare ciudată vine de la Celţii din Britania. Aceştia aveau şi ei o legendă potrivit căreia o parte a ţării lor se întindea, cândva, demult, în Atlantic, acea parte fiind distrusă. Şi tradiţiile din Ţara Galilor menţionează tot trei catastrofe.

Legenda spune că zeitatea mexicană Quetzalcoatl ar fi venit de departe, din est. Quetzalcoatl e descris ca un bărbat de culoare albă, cu barba în valuri (Nota bene! Indienii din cele două Americi nu au barbă). El a pus bazele literelor din alfabetul mexican şi ale calendarului acestui popor. După ce i-a învăţat pe oameni multe lucruri paşnice, el a pornit-o mai departe către est, într-o canoe confecţionată din piei de şarpe. Aceeaşi poveste este pusă şi pe seama lui Zamna, părintele civilizaţiei din Yukatan.

Singura chestiune ce mai rămâne de analizat este cea referitoare la uimitoarea uniformitate a legendelor despre potop. Evident, ar fi o enormă pierdere de timp şi spaţiu să trecem în revistă toate legendele potopului, una câte una.

[9] vezi Baldwin's *Ancient America*, p. 176

Este suficient să amintim că în India, Caldeea, Babylon, Medina, Grecia, Scandinavia, China, cât şi printre evrei sau la triburile celtice din Britania legenda are aceleaşi elemente de bază. Dar ce vom găsi în vest despre potop? Aceeaşi povestire, cu exact aceleaşi detalii, o găsim la mexicani (fiecare trib având propria sa versiune), precum şi la popoarele din Guatemala, Honduras, Peru şi la aproape toate triburile de indieni din America de Nord.

Ar fi pueril să credem că la mijloc este doar o simplă coincidenţă. Următorul pasaj, din traducerea făcută de Le Plongeon din „Troano MS” - lucrare ce poate fi văzută la British Museum - va face o oarecare lumină asupra subiectului în discuţie. Se pare că „Troano MS” a fost scrisă cam cu 3 500 de ani în urmă de Mayaşii din Yucatan, pasajul pe care-l prezentăm făcând o descriere a catastrofei ce a dus la scufundarea insulei Poseidonis: „În al şaselea an Kan, pe data de 11 Muluc din ziua Zac, s-au petrecut cutremure îngrozitoare ce au durat, fără întrerupere, până în 13 Chuen. Ţara dealurilor de noroi, precum şi ţinutul Mu au fost sacrificate: de două ori s-au înălţat şi dintr-odată au dispărut în întuneric, pământul fiind încontinuu zgâlţâit de forţe vulcanice. Aceste forţe încătuşate au făcut ca pământul să se scufunde şi să se ridice de câteva ori, în locuri diferite. În cele din urmă scoarţa pământului a cedat şi zece ţări au fost fărâmiţate şi împrăştiate. Neputând să facă faţă grozăviei convulsiilor, acestea au dispărut cu toţi cei 64 000 000 locuitori ai lor, cu 8 060 de ani înainte de scrierea acestei cărţi”.

Documente oculte

Deja am acordat un spaţiu suficient de larg evidenţelor, mai mult sau mai puţin convingătoare, pe care lumea le are

în legătură cu Atlantida.

Acum ne vom ocupa de altceva. Consemnările contemporane faptelor au fost supuse, de-a lungul timpului, unor modificări legate uneori şi de conjunctură. E foarte posibil ca scriitorul să nu fi înţeles faptele sau să le fi relatat greşit. Dar oricât de oculte ar fi evidenţele deschise cercetării privind Atlantida, încercarea de a prezenta istoria acestui continent rămâne indiscutabil fragmentară. E vorba despre o istoria întinsă pe cel puţin câteva sute de mii de ani, cu felurite neamuri şi rase. Printre evidenţele privind Atlantida se numără hărţile realizate în diverse perioade ale istoriei ei. Autorul prezentei lucrări a avut marele privilegiu de a obţine cópii după ele, mai mult sau mai puţin complete. Toate aceste hărţi, patru la număr, reprezintă Atlantida şi ţinuturile învecinate ei, în diverse momente ale istoriei sale. Hărţile corespund aproximativ cu perioadele care s-au scurs între catastrofe.

Harta primei perioade (reprodusă pe coperta a doua a prezentei ediţii)

Prima hartă [h1] reprezintă suprafaţa pământului aşa cum arăta cam cu un milion de ani în urmă, atunci când poporul Atlantidei era în plină glorie, deci înainte de prima mare scufundare care a avut loc acum aproximativ 800 000 de ani. Se poate observa cum continentul Atlantidei se întindea de la un punct aflat la câteva grade est de Islanda până acolo unde în ziua de azi se află Rio de Janeiro, în America de Sud. Cuprinzând Texasul şi Golful Mexic, sudul şi estul Statelor Unite, incluzând peninsula Labrador, Atlantida se întindea dincolo de Oceanul Atlantic, până către Scoţia, Irlanda şi o mică parte din nordul Angliei. Partea ecuatorială a Atlantidei se întindea peste Brazilia şi

peste toată suprafaţa oceanului, până la Coasta de Aur a Africii. Fragmente dispersate a ceea ce eventual s-a transformat în continentele Europei, Asiei şi Africii, cât şi fragmente ale mai vechiului continent Lemuria sunt prezentate pe această hartă. Rămăşiţele continentului Hyperborean - ce era locuit de a doua ramificaţie a raselor primare - sunt de asemenea prezentate pe această hartă.

Celelalte hărţi

Catastrofa de acum 800 000 de ani a produs mari schimbări în distribuţia uscatului pe glob. Atlantida este despărţită de regiunile, sale nordice, iar continentul american, nou apărut, e separat de Atlantida printr-o prăpastie. Acum 800 000 de ani Lemuria s-a redus, iar Europa, Africa şi America au crescut în suprafaţă [h2].

O altă catastrofă s-a produs acum 200 000 de ani, determinând o nouă redistribuire a uscatului. America se rupe de Atlantida. Egiptul este scufundat de cataclism. Atlantida se divide în două insule cunoscute sub numele de Ruta şi Daitya [h3].

În urma convulsiilor de acum circa 80 000 de ani ale pământului, Daitya - insula sudică rezultată din cataclismul anterior - dispare aproape în întregime. Din cealaltă insulă - Ruta - nu mai rămâne decât o altă insulă, relativ neînsemnata, cunoscută sub numele de insula Poseidonis [h4]. În anul 9 564 î.e.n, se scufundă şi insula Poseidonis, uscatul de pe glob începând să capete contururile de azi. Totuşi Insulele Britanice încă făceau parte din continentul european. Marea Baltică nu exista, iar deşertul Sahara era doar un fund de mare.

OAMENII ATLANTIDEI

În Atlantida au trăit şapte feluri de oameni, şapte sub-rase cunoscute sub numele de: 1. Rasa Rmoahal; 2. Rasa Tlavatli; 3. Rasa Toltec; 4. Rasa primilor Turanieni; 5. Strămoşii Semiţilor; 6. Rasa Akkadiană; 7. Rasa Mongoloidă. Ei constituiau a Patra Mare Rasă a omenirii, precedând a Cincea Mare Rasă, cea Ariană, din care fac parte oamenii de azi.

Rasa Rmoahal

Această rasă şi-a început existenţa cu aproximativ 4-5 milioane de ani în urmă, perioadă în care mari părţi din marele continent sudic al Lemuriei încă mai existau, iar continentul Atlantidei nu ajunsese la dimensiunile sale maxime.

Pe un petic al pământului Lemuriei a luat fiinţă rasa Rmoahal. Geografic vorbind, locul ar putea fi ţărmul de azi al Ashanti. Acolo se întindea o ţară cu climă caldă şi umedă unde animale antedeluviene trăiau în zone mlăştinoase şi păduri dese. Rmoahalii erau o rasă închisă la piele, cu chipul de un negru de abanos. Oamenii aveau o înălţime de 10-12 picioare (3-3,5 m) Erau o rasă de uriaşi, dar de a lungul timpului statura lor a început să scadă, fapt care de-altfel s-a întâmplat cu toate rasele, rând pe rând. Deci Rmoahalii au ajuns la dimensiuni reduse. În cele din urmă au migrat către ţărmul sudic al Atlantidei, unde s-au angajat în război cu două rase de lemurieni ce populau acele locuri. Mai târziu o parte din trib a rămas pe loc, amestecându-se cu localnicii, dar grosul tribului a migrat

spre nord. Rezultatul: acum un milion de ani, deci în perioada deplină a Atlantidei, nu mai exista sânge pur în sud. Din aceste populaţii de culoare ce locuiau zonele ecuatoriale şi sudul extrem al continentului Atlantidei, cuceritorii Toltec îşi luau sclavii necesari. Ce a mai rămas din această rasă a migrat către ţinuturile din nord estul extrem, spre regiunea Islandei de azi. Aici au vieţuit generaţii în şir, devenind mai deschişi la culoare. Se pare că descendenţii lor au fost robii regilor Semiţi.

Faptul că au trăit într-un loc sau altul generaţii după generaţii nu înseamnă că ocuparea a fost definitivă. Fără a intra în problema diferitelor rotaţii ale Pământului sau a diferitelor grade da excentricitate ale orbitei sale, o combinaţie care uneori este considerată ca fiind cauza erelor glaciare, este evident - şi astronomii o recunosc deja - că o mică eră glaciară are loc cam la 30 000 de ani. Dar în plus faţă de asemenea evenimente, în istoria Atlantidei au existat două momente când cordonul de gheaţă a distrus nu numai regiunile din nord, dar a invadat şi restul continentului, obligând întreaga viaţă să migreze către zonele mai ospitaliere din sud.

Primele astfel de evenimente din vremea Rmoahalilor au avut loc acum vreo 3 milioane de ani. Următoarele s-au petrecut pe timpul Toltecilor, cu 850 000 de ani în urmă.

În ceea, ce priveşte erele glaciare trebuie spus că, în general, locuitorii zonelor din nord trebuiau să migreze spre sud în vreme de iarnă, departe de centura de gheaţă. Totuşi, unii locuitori, chiar şi din zonele unde frigul stăruia şi în perioada verii, rămâneau mai mult timp în nord, de dragul vânătorii.

Rasa Tlavatli

Locul de origine al acestei rase era o insulă aflată la o oarecare distanţă de coasta de vest a Atlantidei. Pornind din leagănul lor, aceşti oameni s-au deplasat spre marele continent Atlantida, mai ales către regiunile centrale ale acestuia. Treptat însă s-au extins spre nord, până în faţa promontoriului Greenland. În ceea ce priveşte trăsăturile fizice, această rasă se caracteriza prin putere şi rezistenţă. Cei din neamul Tlavatli aveau culoarea roşie-maronie. Nu erau atât de înalţi precum cei din neamul Rmoahal, pe care în cele din urmă i-au tot împins către regiunile nordice. Rasa Tlavatli iubea muntele, principalele sale aşezări aflându-se în zonele montane ale Atlantidei. În timp ce oamenii Tlavatli populau coastele nordice ale Atlantidei, un amestec din rasele Tlavatli şi Toltec locuia în insulele de la vestul Atlantidei, insule ce aveau să contribuie mai târziu la constituirea continentului american.

Rasa Toltec

Acest neam a cunoscut la vremea sa o dezvoltare magnifică. A condus întregul continent al Atlantidei timp de mii şi mii de ani, în deplină putere materială şi glorie. Atât de puternică şi de dominatoare era această rasă încât nici măcar metisajele, căsătoriile cu indivizi din alte rase nu au alterat-o. După sute de mii de ani, una dintre ramurile îndepărtate ale acestei rase conducea în mod strălucit în Mexic şi Peru. Pielea oamenilor din această rasă era tot roşie-maronie, dar cu tente mai roşcate decât a celor din neamul Tlavatli. Şi Toltecii erau Oameni înalţi, având în medie cam 8 picioare (aproximativ 2,40 metri). Asta în

perioada de înflorire, scăzând mai apoi în dimensiuni, aşa cum s-a întâmplat cu toate neamurile. Trăsăturile Toltecilor erau drepte, şi bine marcate, asemănătoare, s-ar putea spune, cu cele ale vechilor greci.

Prima rasă Turaniană

Turanienii îşi aveau obârşiile în estul Atlantidei, la sud de zona muntoasă locuită de populaţia Tlavatli. Turanienii au fost încă de la început neam de colonizatori, o parte dintre ei migrând către ţinuturile ce se întindeau la est de Atlantida. Nicicând Turanienii nu au fost un neam dominant în Atlantida, deşi unele triburi şi familii ale lor au devenit destul de puternice. Marile regiuni centrale ale continentului, ce se întindeau la vest şi la sud de munţii Tlavatli, au constituit în special, dar nu în mod exclusiv, căminul lor. Spunem că nu în mod exclusiv deoarece Turanienii au împărţit aceste pământuri cu Toltecii.

Strămoşii Semiţilor

Această rasă se trăgea din zonele muntoase dinspre nord-est, regiuni care acum sunt Scoţia, Irlanda şi împrejurimile. Era o porţiune mai vitregă a Atlantidei. Timp îndelungat, strămoşii Semiţilor şi-au menţinut independenţa faţă de agresivele populaţii din sud. La un moment dat au început şi ei să se extindă şi să colonizeze, dar asta după mii şi mii de ani de dezvoltare.

Turbulenţi şi mereu nemulţumiţi, strămoşii Semiţilor erau dornici de războaie şi purtau războaie cu vecinii, în special

cu Akkadienii care tocmai erau în ascensiune.

Rasa Akkadiană

Această rasă a apărut acum 800 000 de ani, după cea de-a doua catastrofă, dezvoltându-se în estul Atlantidei. Însă neamul Akkadienilor nu a rămas închis în locul primei sale dezvoltări, ci s-a extins, depăşind continentul, acum diminuat. Akkadienii s-au luptat cu Semiţii atât pe uscat, cât şi pe mare, de nenumărate ori, ambele părţi folosind flote considerabile. În cele din urmă, aproximativ acum 100 000 de ani, i-au bătut definitiv pe Semiţi, dinastia Akkadienilor stabilindu-şi reşedinţa în capitala Semiţilor. Akkadienii erau un neam de negustori şi navigatori. Colonizatori redutabili, ei au stabilit multe centre de legătură în locuri foarte îndepărtate.

Rasa Mongoloidă

Această rasă pare a fi singura care nu a avut legătură cu Atlantida. Originară din Câmpia Tartară, rasa Mongoloidă s-a dezvoltat din descendenţii Turanienilor, pe care i-au înlocuit în cea mai mare parte a Asiei. Rasa aceasta s-a înmulţit peste măsură de mult, chiar şi în ziua de azi majoritatea locuitorilor planetei fiind de acest tip.

INSTITUŢIILE POLITICE ALE ATLANTIDEI

Tot ceea ce putem realiza aici este o schiţă a diverselor instituţii politice din timpul perioadelor de înflorire ale fiecărei rase.

Din capul locului trebuie să admitem că natura ciclică a dezvoltării dirijează rasa după principiul vieţii omului - copilărie, tinereţe, maturitate şi din nou copilărie atunci când omul ajunge la bătrâneţe.

Afirmaţia potrivit căreia prima rasă şi-a început existenţa sub cea mai bună guvernare, o guvernare perfectă - s-ar putea spune - trebuie explicată prin faptul că această situaţie s-a datorat necesităţilor, cerinţelor copilăriei rasei. Neamul Rmoahal, incapabil să dezvolte o formă de guvernare stabilă, nu a atins nici măcar nivelul de civilizaţie al ultimelor rase din Lemuria. Rasa Tlavatli, a dat semne de oarecare progres faţă de rasa Rmoahal în ceea ce priveşte arta guvernării, diferitele sale triburi şi popoare fiind conduse de şefi sau regi care îşi căpătau autoritatea prin aclamaţiile mulţimii. Aşa cum era normal, au fost aleşi indivizii cei mai puternici şi războinicii cei mai mari. Rasa Tlavatli a pus bazele unui imperiu considerabil. Căpetenia era regele sau împăratul, dar suzeranitatea sa consta mai mult în titlul onorific decât în autoritate.

Toltecii au fost cei care au ajuns la cel mai înalt grad de civilizaţie, ei organizând cel mai puternic imperiu din Atlantida. Ei au fost cei care, pentru întâia oară, au stabilit principiul succesiunii ereditare. Mai întâi, rasa Toltecilor a fost divizată într-o serie întreagă de regate independente şi de mici dimensiuni, care se războiau în mod continuu între ele şi toate la un loc se războiau cu Lemurio-Rmoahalii aflaţi în sud. Aceştia din urmă au fost cuceriţi încetul cu încetul şi transformaţi în popor de supuşi, multe dintre

triburile lor fiind aduse la nivelul sclaviei. Totuşi, cam cu un milion de ani în urmă, aceste regate separate ale Toltecilor s-au unit într-o mare federaţie cu un împărat-căpetenie. Deşi a debutat prin mari războaie, noua organizare a Toltecilor a avut ca rezultat pacea şi prosperitatea.

Să nu uităm că în acea perioadă omenirea era încă, în mare parte, stăpânită de puterile psihice. Oamenii cei mai înzestraţi urmau o pregătire în şcoli oculte, ajungând la diverse stadii de iniţiere, unii atingând chiar stadiul de Adepţi. Împăratul Toltecilor era un Adept, fapt ce a făcut ca mii şi mii de ani Dinastia Divină să conducă nu numai toate regatele din Atlantida, ci şi pe cele din insulele de la vest şi, parţial, de la est. Când era cazul, această dinastie îşi alegea liderii din rândul Iniţiaţilor, dar conform cutumei puterea se transmitea din tată-n fiu. Conducătorii erau în legătură cu Ierarhii Oculţi care alcătuiau guvernarea lumii, supunându-se legilor acestora şi acţionând în conformitate cu planurile lor de armonie. Aceasta a fost epoca de aur a rasei Toltec. Guvernarea era justă şi benefică; artele şi ştiinţele erau cultivate; chiar şi lucrătorii pământului, conduşi după metodele ştiinţelor oculte, obţineau rezultate excepţionale; credinţele religioase şi ritualurile erau pure. Prin Tolteci, în perioada de înflorire a rasei Toltecilor, civilizaţia Atlantidei a atins perioada ei de culme.

Vrăjitoria şi Legile Binelui

Cam după 100 000 de ani de la această epocă de aur, rasa Toltecilor a intrat în declin. Mulţi dintre şefii triburilor, numeroşii preoţi şi oamenii obişnuiţi au început să-şi folosească din ce în ce mai puţin capacităţile şi puterile în conformitate cu legile întocmite cândva de conducătorii lor divini. Legătura cu Şefii Ierarhici Oculţi s-a rupt. Mărirea

personală şi acumularea de avere şi autoritate, umilirea şi ruinarea duşmanilor au devenit din ce în ce mai mult direcţiile către care puterile lor oculte au fost îndreptate. Practicarea diverselor interese egoiste şi malefice a dus la ceea ce numim vrăjitorie.

Câteva explicaţii.

Parţial datorită capacităţilor mentale şi parţial prin realizările ştiinţifice din perioada de culme a civilizaţiei Atlantidei, membrii cei mai energici şi mai dotaţi intelectual ai rasei Toltece au ajuns, treptat, la o percepere şi înţelegere superioară a funcţionării legilor Naturii, având un control însemnat asupra unora dintre forţele ascunse ale acesteia. Dezvăluirea acestor cunoştinţe şi utilizarea lor în scopuri egoiste sunt operaţiuni care au dus atunci la vrăjitorie. Efectele îngrozitoare ale acestei, să-i zicem desecretizări, a cunoştinţelor vremii sunt suficient exemplificate prin catastrofele teribile ce au cuprins această rasă. Practicile sau magia neagră, odată începute, aveau să se răspândească în cercuri tot mai largi. Înalta îndrumare spirituală a fost retrasă. Patimile trupeşti, brutalitatea şi ferocitatea erau în creştere. Firea animalică din om tindea să atingă cele mai degradante expresii. Era o problemă de moralitate care din primele timpuri a împărţit rasa Atlanţilor în două tabere ostile, impasul moral declanşat încă din vremea Rmoahalilor accentuându-se puternic în timpul rasei Toltec. Bătălia de la Armageddon se dă iar şi iar în fiecare eră a istoriei omeneşti.

Nemaisupunându-se conducerii înţelepte a împăraţilor Iniţiaţi, urmaşii „artelor negre” s-au răsculat şi şi-au instalat un împărat al lor. După multe frământări, după lupte îndelungi, împăratul acesta nou l-a înlăturat pe împăratul alb din capitala sa, „Oraşul Porţilor de Aur”, şi s-a înscăunat el însuşi.

Împins către nord, împăratul alb s-a stabilit într-un oraş fondat cândva de neamul Tlavatli pe versantul sudic al regiunii muntoase a Atlantidei. Regii locali l-au primit cu

bucurie pe împăratul alb şi i-au pus la dispoziţie oraşul. Totuşi, cei mai mulţi dintre regi şi-au transferat preferinţele către noul împărat ce conducea din vechea capitală, Oraşul Porţilor de Aur. În urma declaraţiilor de independenţă a unor regi locali şi a unor şefi de triburi, în diferite părţi ale imperiului au început luptele. În scopul sporirii puterii armatelor, practicile vrăjitoreşti s-au extins.

Toate aceste evenimente s-au petrecut cu aproximativ 50 000 de ani înainte de prima mare catastrofă, deci acum peste 800 000 de ani.

Pe acest fond, în Atlantida lucrurile au mers din rău în mai rău. Vrăjitorii deveniseră nechibzuiţi în practicile lor. Tot mai mulţi oameni şi-au însuşit şi au trecut la practicarea aşa-numitelor „teribile arte negre”.

A urmat apoi cumplita pedeapsă, când milioane după milioane de suflete s-au prăpădit. Marele Oraş al Porţilor de Aur devenise acum un cuib al nedreptăţilor. Valurile au trecut peste el şi i-au ucis locuitorii, iar împăratul negru şi dinastia sa au căzut, spre a nu se mai ridica niciodată.

Împăratul din nord, precum şi preoţii Iniţiaţi de pe întregul continent şi-au dat seama de epoca răului prin care treceau. Paginile ce vor urma, vor relata despre numeroşi preoţi călăuzitori de emigranţi, atât înainte, cât şi după catastrofă. E vorba despre catastrofa de acum 800 000 de ani.

După catastrofă, Atlantida era distrusă. Partea de teritoriu scufundată nu înseamnă tot răul produs de cataclism. Valurile au măturat mari porţiuni de pământ, lăsând în Atlantida mlaştini dezolante. Provincii întregi au fost pustiite; timp de generaţii aceste teritorii au rămas necultivate şi goale ca nişte deşerturi.

Lecţia a fost dură şi, prin urmare, vrăjitoria a fost pentru un timp lăsată deoparte. A trebuit să treacă mult timp până să se stabilească un nou regat puternic. Se pare că vom găsi o dinastie Semită de vrăjitori domnind în Oraşul Porţilor de Aur. Forţele Toltece nu au fost în stare să se mai ridice.

Încă mai existau importante populaţii Toltece în Atlantida, dar puţine mai erau de rasă pură. Totuşi, pe insula Ruta s-a ridicat o dinastie Toltec conducând, prin intermediul şefilor de triburi, o bună parte a insulei. Această dinastie a fost închinată meşteşugurilor negre. Mai trebuie reţinut faptul că până către finalul Atlantidei, când insula Poseidonis a dispărut, un împărat sau un rege Iniţiat - sau măcar cineva care cunoştea „legea bună” - mai exista pe o porţiune a Atlantidei, acţionând sub îndrumarea Forţelor Oculte pentru a controla, acolo unde era posibil, pe vrăjitorii cei răi şi pentru a călăuzi şi instrui mica minoritate care încă mai dorea să ducă o viaţă pură. În vremuri târzii, acest rege alb era, de regulă, ales de preoţi - o mână de preoţi care mai existau încă şi care urmau „legile bune”.

Mai rămân puţine de spus despre Tolteci. În Poseidonis populaţia era mai puţin amestecată decât în alte părţi. Două regate şi o republică mică din partea de vest au împărţit insula între ele. Partea de nord era condusă de un rege Iniţiat. În sud, de asemenea, principiul eredităţii cedase locul alegerilor făcute de popor. Dinastiile exclusive se aflau la sfârşit, deşi regi de neam Toltec s-au mai ridicat şi la nord, şi la sud.

După ce ne-am ocupat într-o oarecare măsură de starea lucrurilor în vremea Toltecilor, de principalele caracteristici politice ale următoarelor rase nu ne vom mai ocupa mult timp. Nici una dintre ele nu a atins înălţimile de civilizaţie ale Toltecilor, observându-se în fapt chiar o degenerare a raselor.

Se pare că un fel de sistem feudal a fost ceea ce a oprit rasa Turaniană de la dezvoltare. Fiecare şef era puterea supremă în teritoriul său, regele fiind doar „primul între egali”. Şefii care constituiau consiliul regelui puteau să-l şi omoare pe rege, înlocuindu-l cu unul dintre ei. Turanienii erau un neam turbulent, fără legi, brutal şi chiar crud. La războaie luau parte şi armate întregi de femei turaniene, fapt relevant în ceea ce priveşte duritatea acestei rase.

Aflându-se mereu în război cu vecinii lor Tolteci, ştiindu-se mult depăşiţi ca număr şi dorind mai presus de orice să crească numărul populaţiei, în societatea Turanienilor s-au emis legi prin care bărbaţii erau scutiţi de obligaţia de a întreţine o familie. Statul se obliga să aibă grijă de copii, pe care îi considera ca fiind proprietatea sa. Acest fapt a determinat într-adevăr o creştere a natalităţii la Turanieni. Încet-încet nici ceremonia căsătoriei nu a mai fost luată în considerare. Legăturile vieţii de familie şi sentimentul dragostei părinteşti s-au distrus, iar întreaga planificare a vieţii oamenilor - considerată în cele din urmă un eşec - a fost abandonată. Alte încercări de a găsi soluţii sociale pentru probleme economice ce încă ne neliniştesc şi în vremurile noastre s-au mai făcut, dar în final s-a renunţat la ele.

Semiţii - care erau un neam de oameni certăreţi, dar energici - s-au îndreptat către o formă de guvernământ patriarhală. Coloniştii lor, oameni nomazi, au adoptat aproape exclusiv această formă dar, aşa cum am văzut, ei au dezvoltat la vremea lor, după cea dintâi mare catastrofă, un imperiu considerabil, ajungând să stăpânească şi Oraşul Porţilor de Aur. În cele din urmă au trebuit să renunţe la ceea ce cuceriseră, făcând loc puterii în plină dezvoltare a Akkadienilor.

Aproximativ acum 100 000 de ani, Akkadienii au fost cei care au înlăturat neamul Semiţilor de la putere în Atlantida. Neamul Akkadienilor era format din oameni ceva mai paşnici decât neamul dinaintea sa. Comercianţi şi navigatori, ei trăiau în comunităţi aşezate. Au produs o formă de guvernare oligarhică.

Probabil ca rezultat al gustului lor pentru navigaţie, Akkadienii au făcut din studiul stelelor o ocupaţie de bază, această rasă ajungând să facă mari cuceriri ştiinţifice, în astronomie şi astrologie.

Rasa Mongoloidă a constituit o îmbunătăţire, a strămoşilor săi imediaţi din neamul Turanienilor. Apăruţi în

stepele din estul Siberiei, nu au avut niciodată vreo legătură cu Atlantida, continentul-mamă şi, evident, datorită mediului ambiant au devenit un popor de nomazi. Mai religioşi şi mai adânci în gândire decât Turanienii din care se trăgeau, forma de guvernământ spre care ei gravitau necesita, la bază, suzeranitatea. Aceasta era acceptată atât în ceea ce priveşte conducerea teritoriului, cât şi în domeniul spiritual, preoţii având un şef al lor.

Emigraţiile

Emigraţiile au fost determinate de trei cauze. Aşa cum am văzut, încă de la începutul existenţei sale rasa Turaniană a fost stăpânită de spiritul colonizării, pe care l-a dezvoltat cât se poate de mult. Într-o oarecare măsură, popoare de colonizatori au fost şi Semiţii şi Akkadienii.

Apoi, pe măsură ce timpul trecea, iar popoarele tindeau tot mai mult spre depăşirea limitelor lor de subzistenţă, necesitatea de a emigra a operat în cazul fiecărei rase în parte, determinând-o să încerce a-şi duce traiul în ţări mai puţin populate. Căci trebuie să fim conştienţi că atunci când neamul Atlanţilor a atins zenitul, în vremea Toltecilor, proporţia populaţiei pe milă pătrată în Atlantida era probabil egală, dacă nu chiar mai mare decât în ziua de azi în Anglia şi Belgia[10]. În tot cazul este sigur că locurile libere ce puteau fi colonizate atunci erau cu mult mai întinse decât în timpurile noastre. Dacă astăzi[11] populaţia lumii nu depăşeşte, probabil, 1 200-1 500 milioane de oameni, în acel timp trăiau circa 2 000 de milioane de oameni.

Un gen deosebit de emigraţii sunt cele conduse de preoţi, care au avut loc înainte de fiecare catastrofă, dar şi în

[10] e vorba de anul 1900 - nota editorului.
[11] în jurul anului 1900 - nota editorului.

preajma unor evenimente geografice de mai mică amploare. Regii şi preoţii iniţiaţi care urmau „legea cea bună” erau conştienţi de iminenţa catastrofelor. De aceea, fiecare în parte era un adevărat centru de profeţie şi, în final, conducătorul unui grup de colonişti. E de observat faptul că în cele din urmă conducătorii Atlantidei au resimţit adânc aceste emigrări conduse de preoţime. Plecându-le populaţia, regatele sărăceau şi le scădea puterea. Legenda spune că emigranţii se îmbarcau pe nave în secret, noaptea. Urmând în linii mari traseele de emigraţie ale fiecărei rase în parte, vom ajunge în cele din urmă exact la ţinuturile şi regiunile de pe pământ pe care descendenţii lor le ocupă în zilele noastre.

Pentru a analiza primele emigrări trebuie să ne întoarcem în vremea Rmoahalilor. Să ne amintim că o parte din această populaţie, care trăia pe coasta de nord-est a Atlantidei, a reuşit să-şi păstreze puritatea sângelui. Împinşi pe ţărmurile sudice şi apoi spre nord de către războinicii Tlavtli, ei au început să se extindă peste pământul învecinat dinspre est, cât şi peste promontoriul Greenland, apropiat lor.

Britania şi Picardia erau atunci parte a insulei Scandinaviei, teritoriu devenit cu vreo 200 000 de ani în urmă parte a continentului european, acesta din urmă aflat atunci în plină dezvoltare geografică. În Franţa au fost găsite, în straturile cuaternare, rămăşiţe ale rasei Rmoahalilor. „Brachicaphalous” sau specimenul cu cap rotund, cunoscut şi sub denumirea de omul Furfooz, poate fi considerat drept reprezentant al acestei rase în perioada ei de decădere. Forţaţi de multe ori să se îndrepte către sud din cauza epocilor glaciare, sau spre nord din cauza lăcomiei vecinilor lor, urmaşii risipiţi şi decăzuţi ai rasei Rmoahalilor mai pot fi întâlniţi în zilele noastre în Laponia, deşi şi în cazul lor a avut loc o infuzie de alt sânge. Mergând cu analiza în vechime, se poate spune că aceşti oameni ai Laponiei sunt descendenţii direcţi ai rasei negre de uriaşi

ce-şi au leagănul în Lemuria, într-o eră de acum 5 milioane de ani.

Coloniştii Tlavatli s-au răspândit, se pare, în toate punctele cardinale. Acum 800 000 de ani descendenţii lor erau stabiliţi pe ţărmurile vestice ale continentului America - pe atunci în formare - mai exact spus în ceea ce este azi California, dar şi pe coastele din sudul continentului, zona în care în prezent se află Rio de Janeiro. De asemenea, coloniştii Tlavatli ocupau coastele de răsărit ale insulei Scandinavia. O parte dintre ei au navigat peste ocean, au ocolit coasta Africii şi au ajuns în India. Acolo, amestecându-se cu populaţia indigenă, de Lemurieni, au fondat rasa Dravidiană. Mai târziu, la rândul ei, această rasă a primit o infuzie de Arieni sau de Strămoşi ai Semiţilor, astfel explicându-se complexitatea de tipuri de oameni din India de azi.

Acum 80 000 de ani găsim un popor Tlavatli ocupând părţile sudice ale Americii Latine, de unde s-ar putea deduce că locuitorii Patagoniei sunt urmaşii neamului Tlavatli.

Rămăşiţe ale rasei Tlavatli, ca şi ale rasei Rmoahal au fost descoperite şi în straturile cuaternare din Europa Centrală. Dolichocephalus sau Omul de Cromagnon poate fi considerat ca un reprezentant ale acestei rase aflate atunci în decădere, în vreme ce locuitorii aşezămintelor lacustre din Elveţia constituie şi ei o ramură mai veche a neamului Tlavatli. Singurii descendenţi pur-sânge ai rasei Tlavatli, întâlniţi în timpurile noastre, sunt membrii unor triburi de indieni din America de Sud, o populaţie maronie la culoare. Locuitorii din Burma şi Siam au tot sânge Tlavatli, dar în cazul lor s-a produs un amestec, fiind percepută dominarea rasei Arienilor.

Să-i cercetăm acum pe Tolteci. Emigranţii lor s-au îndreptat mai ales către vest. Astfel, acum circa 800 000 de ani coastele vecine continentului american erau locuite de o rasă Toltecă pură care mai târziu a emigrat în Atlantida

unde s-a amestecat. Rasa Toltecilor s-a răspândit şi a înflorit în America de Nord şi de Sud, pe locurile unde cu mii şi zeci de mii de ani mai târziu s-au întemeiat imperiile Mexicului şi Perului. Măreţia acestor imperii este, desigur, o problemă a istoriei. Imperiul mexican s-a bucurat de măreţie şi putere şi totuşi el nu a atins culmile celui din Peru. Acesta, funcţionând acum 14 000 de ani, s-a remarcat prin bunăstarea generală a locuitorilor, prin justiţie şi guvernare, prin natura echitabilă a modului de deţinere a terenurilor, precum şi prin viaţa pură şi religioasă. Imperiul din Peru poate fi considerat ca un ecou, e adevărat vag, al epocii de aur a Toltecilor de pe continentul-mamă al Atlantidei.

Pieile roşii din America de Nord şi de Sud reprezintă cel mai bine în ziua de azi rasa Toltecilor, deşi nu suportă comparaţie cu indivizii foarte civilizaţi din perioada când rasa atinsese perioada ei de maximă înflorire.

Prima stabilire în Egipt

Prima stabilire în această ţară nu a fost, în sensul strict al cuvântului, o colonizare. Primii emigranţi ajunşi în Egipt şi care şi-au manifestat intenţia de a se amesteca şi de a domina populaţia înapoiată pe care au găsit-o au fost Toltecii.

În primul rând s-a produs marele transfer, marea emigraţie a persoanelor Iniţiate. Fenomenul a avut loc acum 400 000 de ani. Epoca de aur a Toltecilor apusese demult. Prima catastrofă avusese şi ea loc cu sute de mii de ani în urmă. Degradarea morală a oamenilor şi practicile consecvente ale „artelor negre” deveneau tot mai accentuate şi mai larg răspândite. Era nevoie de locuri pure pentru ceea ce se numeşte „Casa Albă”. Egiptul era

îndepărtat şi puţin populat, motiv pentru care a şi fost ales pentru refugiu. Colonizarea a reuşit. Nederanjaţi de elemente adverse, Iniţiaţii şi-au desfăşurat activitatea în Egipt timp de vreo 200 000 de ani.

Acum 210 000 - atunci când au fost create toate condiţiile - Forţele Oculte au pus bazele unui imperiu, Prima Dinastie Divină a Egiptului, şi au început să-i înveţe pe oameni. Atunci au fost aduşi primii colonizatori din Atlantida. În perioada celor 10 000 de ani, ce aveau să treacă până la cea de-a doua catastrofă, au fost construite cele două mari piramide de la Gizeh. Piramidele asigurau spaţii pentru iniţiere, dar serveau şi ca depozite de comori, cât şi pentru morminte. Aici au fost ascunse talismanele puterii în timpul catastrofei de acum, 200 000 de ani. Iniţiaţii ştiau că va avea loc această scufundare. După catastrofă, Egiptul a ajuns, deci, sub ape. El a rămas aşa o bună bucată de timp. Când a revenit la lumină a fost repopulat cu descendenţii multora dintre vechii săi locuitori - care se retrăseseră în munţii Abisiniei - dar şi cu noi populaţii de Atlanţi, venite din diverse părţi ale lumii. O imigrare de proporţii a populaţiei Akkadiene a făcut ca tipul egiptean de om să se schimbe. Aceasta a fost perioada celei de-a Doua Mari Dinastii a Egiptului, când conducătorii acestei ţări făceau din nou parte dintre Iniţiaţi.

Apoi Egiptul a fost iarăşi acoperit de ape cu ocazia catastrofei de acum 80 000 de ani. Totuşi, de data aceasta a fost vorba doar de un val temporar. Când apele s-au retras, a Treia Dinastie Divină - cea menţionată de Manethou - şi-a început domnia. Sub primii regi ai acestei dinastii au fost construite Templul de la Karnak şi alte mari monumente ce pot fi văzute şi-n vremea noastră. De fapt, cu excepţia celor două piramide de la Gizeh, nici o altă construcţie din Egipt nu precedă catastrofa de acum 80 000 de ani.

Scufundarea insulei Poseidonis a aruncat un alt val de ape asupra Egiptului. Şi aceasta a fost o calamitate

temporară, dar a adus cu sine şi sfârşitul Dinastiilor Divine, căci Iniţiaţii şi-au mutat sediile pe alte meleaguri.

Turanienii, rasă care acum un milion de ani colonizase părţile de nord ale regiunii ce se întindea la est de Atlantida, puteau fi întâlniţi cu 800 000 de ani în urmă în zonele în care în prezent se află Marocul şi Algeria. Grupuri ale acestei populaţii au tot înaintat spre est, tipul cel mai apropiat de această rasă putând fi întâlnit în zilele noastre în China. Ca o curiozitate, trebuie amintită o deplasare a acestei populaţii şi către vest. Dominaţi timp de secole şi milenii de vecinii lor Tolteci - care erau cu mult mai puternici - o mică ramură a Turanienilor a cucerit ultimul imperiu înălţat de Tolteci. De fapt, brutalii şi mai puţin civilizaţii Azteci nu sunt altceva decât Turanieni.

Emigraţiile semite au fost de două feluri. Întâi pot fi menţionate cele determinate de impulsul natural al rasei. O emigrare cu totul deosebită e cea care a avut loc sub conducerea lui Manu. Oricât ar părea de ciudat, nu din Tolteci ci din această rasă Semitică, fără legi şi turbulentă, dar viguroasă şi energică, a fost ales nucleul destinat a se dezvolta şi constitui rasa Arienilor, considerată a cincea mare rasă a omenirii.

În vreme ce pe continentul Atlantida mai existau acum circa 800 000 de ani organizări sociale puternice şi stabile, Semiţii se răspândiseră atât la est, cât şi la vest, la vest spre locurile ce formează azi Statele Unite. Aşa se explică predominanţa tipului semitic la unele rase de indieni. Tipul egiptenilor din vechime, dar şi al unor naţiuni învecinate, a fost într-o oarecare măsură modificat de acest sânge Semitic. Cu excepţia Evreilor, singurii reprezentanţi din zilele noastre ai unor rase neamestecate sunt Kabilii din munţii Algeriei, oricum o populaţie de o culoare ceva mai deschisă.

Triburile ce au rezultat din segregarea efectuată de Manu pentru formarea noii Rase de Bază şi-au croit drum către ţărmurile sudice ale Mării Asiei Centrale, unde s-a întemeiat

primul mare regat Arian. Multe popoare erau obişnuite atunci să-i numească pe Semiţi drept rasa pură a Arienilor. Mai târziu, lumea va fi de asemenea luminată de ideea de a-i considera pe Ebraici ca fiind „poporul ales”.

Akkadienii, deveniţi stăpâni supremi în Atlantida, îşi au locul de origine pe continentul învecinat, parţial ocupat acum de bazinul Mediteranei, actuala insulă a Sardiniei fiind punctul de origine. De aici ei s-au extins spre est, ocupând ceea ce e cunoscut îndeosebi sub numele de ţărmuri ale Levantului şi ajungând până în Persia şi Arabia. Akkadienii au participat şi la popularea Egiptului. Primii Etrusci şi Fenicieni, inclusiv Cartaginezii şi Sumero-Akkadienii, au fost ramuri ale acestei rase, iar Bascii de azi poartă în vinele lor mai mult sânge Akkadian decât de orice altă obârşie.

Stonehenge

E cazul să facem câteva referiri şi la primii locuitori ai insulelor noastre[12], căci acum 100 000 de ani, în timpul primilor Akkadieni, coloniştii Iniţiaţi care au pus bazele Stonehenge-ului au ajuns pe aceste ţărmuri. Ţărmuri care erau, bineînţeles, parte din Scandinavia, la rându-i parte a Europei. Preoţii Iniţiaţi şi urmaşii lor par a fi aparţinut uneia dintre primele încrengături ale rasei Akkadienilor. Erau mai înalţi şi mai blonzi, cu figuri mai prelungi decât populaţia aborigenă care trăia în această parte de lume. Băştinaşii erau o amestecătură de rase, cei mai mulţi aparţinând urmaşilor degeneraţi ai Rmoahalilor. După cum ştiu cititorii lucrării „*Transaction of London Lodge*” sau ai „Piramidelor din Stonehenge”, simplitatea aproape brutală a Slonehenge-ului venea ca un protest împotriva ornamentelor exagerate şi extravagante sau supradecorării

[12] Insulele Britanice - nota editorului.

templelor ce existau în Atlantida unde ideea de preamărire a propriei imagini a fost continuată de locuitori.

Aşa cum am văzut, Mongoloizii nu au atins niciodată continentul-mamă Atlantida. Născuţi în întinsele câmpii ale Tartarului, migraţiile lor s-au efectuat mult timp în interiorul acestor regiuni. Dar triburi mongoloide au pătruns şi în America, venind din Asia, trecând prin strâmtoarea Behring. Ultima astfel de migraţie, petrecută aproximativ acum 1 300 de ani, a lăsat urme care au permis savanţilor occidentali să facă cercetări. Prezenţa sângelui Mongoloid la unele triburi de indieni nord-americani a fost, de asemenea, recunoscută de diverşi cercetători din domeniul etnologiei. Ungurii şi Malaiezienii sunt recunoscuţi ca fiind ramuri ale rasei Mongoloide, înnobilaţi cu sânge Arian în primul caz şi degradaţi prin amestecul cu Lemurienii în al doilea caz. Dar cel mai interesant lucru la Mongoloizi este faptul că descendenţii lor din zilele noastre sunt încă în plină putere. De fapt, ei nici nu au atins perioada de maximă înflorire - naţiunea japoneză având încă multe de oferit istoriei omenirii[13].

ARTELE ŞI ŞTIINŢA

Trebuie recunoscut faptul că propria noastră rasă Ariană a obţinut în dezvoltarea sa rezultate cu mult mai bune decât populaţiile Atlantidei. Şi aceasta aproape în toate direcţiile. Totuşi, caracterul reuşitelor de ordin ştiinţific în care Atlanţii ne-au depăşit este atât de uimitor ca natură încât nu ne mai rămâne decât să privim vrăjiţi atingerea

[13] observaţia a fost făcută la 1896, când Japonia se găsea încă în feudalism şi nimic nu prevedea senzaţionala ei dezvoltare de astăzi - nota editorului.

unui asemenea grad de dezvoltare.

Istoria locuitorilor Atlantidei, ca şi a rasei Arienilor, a fost presărată cu perioade de glorie şi de decădere. Epoci de maxime realizări în cultură au fost urmate de perioade de decădere când toate realizările artistice şi ştiinţifice s-au pierdut. Au urmat alte civilizaţii, care au atins nivele şi mai înalte.

Arhitectura şi sculptura, pictura şi muzica erau practicate în egală măsură în Atlantida. Muzica era însă într-o formă primară, neprelucrată, iar instrumentele erau dintre cele mai necivilizate. Toate rasele din Atlantida erau iubitoare de culori. Nuanţele luminoase împodobeau atât interioarele, cât şi exterioarele caselor. Totuşi, pictura ca artă a frumosului nu a fost practicată, în pofida faptului că în ultimele perioade un soi de desen şi pictură se preda în şcoli. Pe de altă parte, sculptura - care era de asemenea predată în şcoli - avea o mare răspândire şi a atins culmi ale perfecţiunii. Aşa cum vom vedea mai departe la capitolul despre religie, devenise un obicei ca fiecare om care îşi putea permite acest lucru, să pună într-un templu o imagine care să-l reprezinte. Aceste imagini erau cioplite în lemn sau piatră dură, de culoare neagră, cum ar fi, de pildă, bazaltul. Pentru cei cu stare devenise un obicei ca statuia să fie turnată dintr-un metal preţios - aliaje de aur, aur pur sau argint. Uneori asemănarea cu individul în cauză era destul de bună, dar câteodată era de-a dreptul şocantă.

Arhitectura

Totuşi, arhitectura a fost cea mai practicată dintre arte. În acele timpuri clădirile erau nişte structuri masive, de proporţii gigantice. Casele de locuit din oraşe nu semănau cu cele din zilele noastre care sunt înghesuite. Asemenea

caselor de la ţară, casele din oraşele Atlantidei se ridicau în propriile lor grădini. Unele erau separate de terenuri comune, dar toate erau structuri izolate. În cazul caselor mai importante, patru corpuri de clădire înconjurau curtea centrală, în mijlocul căreia se ridica o fântână. De fapt, fântâna devenise o adevărată tradiţie pentru Oraşul Porţilor de Aur, dându-i-se din acest motiv şi numele de Oraşul Apelor. Pe străzi nu existau nici un fel de bunuri expuse pentru a fi vândute, aşa cum vedem în oraşele de astăzi. Toate tranzacţiile de vânzare-cumpărare aveau loc în particular, exceptând anumite momente când mari târguri publice erau organizate în spaţiile deschise din oraşe. Trăsătura caracteristică a casei Toltecilor era turnul ce se înălţa pe unul dintre colţurile clădirii sau din centrul unuia dintre balcoanele principale. O scară spiralată, construită în afară, ducea către etajele de sus. Un dom ascuţit încheia turnul, fiind adesea folosit ca observator. Aşa cum am mai spus, casele erau decorate în culori luminoase. Unele erau ornate cu sculpturi, altele cu fresce sau frize pictate. Spaţiile pentru ferestre erau umplute cu un material asemănător sticlei, dar mai puţin transparent decât aceasta. Interioarele nu erau mobilate până în detaliu, ca în prezent, dar viaţa era foarte civilizată în aceste locuinţe.

Templele erau constituite din săli înalte, semănând, mai mult decât cu orice altceva, cu giganticele obeliscuri din Egipt, dar având dimensiuni şi mai mari. Stâlpii care sprijineau acoperişul erau, de obicei, pătraţi, rareori circulari. În vremurile de decadenţă, partea laterală a naosului era înconjurată de numeroase capele în care se găseau statuile celor mai importanţi locuitori. Altarele aveau uneori dimensiuni impresionante, putând primi un mare număr de preoţi, meniţi a servi ceremonialul de preamărire a imaginii. Ca şi casele particulare, templele nu erau complete dacă nu aveau ca terminaţie un turn cu dom, ce trebuia să corespundă ca dimensiuni şi măreţie. Aceste amplasamente erau folosite pentru efectuarea

observaţiilor astronomice şi pentru preamărirea şi închinarea în faţa soarelui.

Metalele preţioase erau adesea folosite în ornarea templelor, interioarele fiind uneori nu doar încrustate, ci placate cu aur. Aurul şi argintul erau la mare preţ, dar după cum vom vedea mai târziu, atunci când vom vorbi despre problema banilor, nu erau folosite decât în scopuri artistice, neavând nimic în comun cu banii. Pe atunci se produceau mari cantităţi din aceste metale, fapt ce ar fi putut să le excludă din categoria celor preţioase. Această putere de transmutare a metalelor, care se făcea de către chimişti sau alchimişti, cum i-am numi în ziua de azi, nu era universală, dar era la îndemână. De fapt, se poate considera că producerea metalelor dorite era o adevărată industrie a acelor timpuri, mod prin care alchimiştii îşi câştigau existenţa în Atlantida.

Educaţia

Acum circa un milion de ani, Tolteca era limba utilizată nu numai în Atlantida, ci şi în insulele din vest şi est, locuri ce recunoscuseră puterea împăratului din Oraşul Porţilor de Aur. Urme ale graiurilor Rmoahal şi Tlavatli au supravieţuit în locurile mărginaşe ale Atlantidei, aşa cum limba Celţilor şi cea din Wales mai există şi-n zilele noastre în Irlanda şi Ţara Galilor. Limba Tlavatli a fost baza folosită de Turanieni care au operat modificări atât de profunde încât cu timpul s-a ajuns la o limbă complet nouă. Adoptând baza Toltecă, Semiţii şi Akkadienii au efectuat propriile lor modificări şi au realizat două varietăţi lingvistice diferite. Aşa se face că în ultima perioada a insulei Poseidonis, acum aproximativ 80 000 de ani, existau câteva limbi complet diferite pe ruinele vechii Atlantide. De-a lungul timpurilor, limba

Toltecilor şi-a păstrat puritatea, fiind vorbită aproximativ la fel atât în perioada de înflorire a continentului, cât şi mai târziu, mult mai târziu, în Mexic şi Peru.

Şcolile şi colegiile din Atlantida, în vremea de măreţie a Toltecilor, dar şi în următoarele ere de cultură, erau înzestrate de Stat. Deşi fiecare copil trebuia să urmeze şcoala primară, educaţia primită după aceşti ani diferea foarte mult. Şcolile primare dădeau un soi de cunoştinţe generale. Alături de copiii claselor avute, cei care dovedeau aptitudini deosebite pentru studiu mergeau la şcolile mai înalte până la vârsta de 12 ani. În şcolile generale erau predate scrisul şi cititul. Dar scrisul şi cititul nu erau considerate ca necesare pentru marile mase care trebuiau să-şi petreacă viaţa cultivând pământul sau practicând meşteşugurile. De aceea, marea majoritate a copiilor erau trimişi la şcolile tehnice, mult mai potrivite pentru capacităţile lor. Cele mai importante şcoli de acest gen erau cele agricole. Câteva elemente de mecanică formau, de asemenea, o parte a educaţiei, iar în zonele de margine sau de ţărm se includeau şi elemente de pescuit şi vânătoare.

Copiii cu calităţi superioare care, aşa cum am văzut, fuseseră educaţi în arta scrisului şi cititului, primeau o educaţie mult mai elaborată. Proprietăţile plantelor şi calităţile lor curative constituiau o parte importantă a studiului. În acele vremuri nu existau doctori recunoscuţi - fiecare om cu educaţie ştia mai multă sau mai puţină medicină sau avea elemente de vindecare magnetică. Se mai predau chimia, matematicile şi astronomia. Pregătirea la aceste materii are analogie în zilele noastre, dar obiectul către care se îndreptau eforturile profesorilor era dezvoltarea capacităţilor psihice ale elevului şi instruirea sa legată de cele mai ascunse forţe ale naturii. Proprietăţile oculte ale plantelor, metalelor şi pietrelor preţioase, cât şi procesele alchimice de transmutare erau incluse în programa de pregătire. Cu trecerea timpului însă, aceste cunoştinţe şi practici au devenit tot mai mult o putere

personală, colegiile din Atlantida orientându-se în acest sens. Schimbarea a fost importantă şi a avut loc odată cu decăderea rasei Atlanţilor.

Agricultura

Într-un imperiu cum era cel al Toltecilor, era normal ca agriculturii să i se acorde o mare atenţie. Lucrătorii nu numai că erau educaţi în şcoli tehnice agricole, dar au apărut şi colegii în care se predau celor înzestraţi pentru agricultură cunoştinţele necesare conducerii de experimente legate de încrucişarea plantelor şi animalelor.

Se spune că grâul nu a evoluat pe această planetă. A fost un dar de la Manu, care l-a adus de pe altă planetă, din afară, chiar din afara lumilor cunoscute de noi. Orzul însă, precum şi alte câteva cereale cunoscute sunt rezultat al încrucişărilor grâului cu ierburile sălbatice ce creşteau pe pământ. Experimentele ce au condus la aceste rezultate s-au desfăşurat în şcolile agricole din Atlantida. Bineînţeles că asemenea experimente erau organizate pe baza unei pregătiri foarte temeinice. Dar cea mai notabilă realizare a agricultorilor din Atlantida e legată de evoluţia bananierului. Sub prima sa formă în care a apărut, acesta semăna cu un pepene lung ce avea foarte puţin miez, însă era plin de sâmburi, aşa cum şi este, de fapt, pepenele. Evident, au fost necesare sute - dacă nu chiar mii de ani - de selecţie naturală şi încercări pentru a se ajunge la planta fără seminţe din ziua de azi.

Între animalele domesticite în timpul Toltecilor se aflau şi nişte vietăţi care se aseamănă cu tapirii, dar erau mai mici decât aceştia. Aceste animale se hrăneau cu rădăcini şi ierburi dar, asemenea porcilor din zilele noastre, nu erau nişte animale curate, mâncând tot ce le ieşea în cale.

Animale asemănătoare cu pisicile, dar de proporţii mai mari - precum şi strămoşii câinelui, asemănători lupului - puteau fi întâlnite în apropierea oamenilor. Căruţele Toltecilor apar ca fiind trase de nişte animale care se asemănau cu cămilele, dar erau mai mici decât acestea. Lamele din Peru, din zilele noastre, sunt probabil urmaşele acestor animale. Strămoşii elanului irlandez hoinăreau prin zonele deluroase, asemenea vitelor aflate la păşune în ziua de azi. Aceşti elani erau prea sălbatici pentru a permite cu uşurinţă apropierea omului, dar erau totuşi controlaţi de om.

Constant, în Atlantida s-au făcut experienţe pentru a fi încrucişate diferite tipuri de animale. Poate părea ciudat, dar căldura artificială, de felul aceleia de incubator, era folosită extensiv pentru a forţa dezvoltarea controlată şi a face concludente rezultatele încrucişărilor. În laboratoare se utilizau diferite lumini, pentru a stimula rezultatele cercetărilor. Controlul şi modelarea formelor animale de către voinţa omenească ne pune în faţa unui subiect misterios şi surprinzător. Mai înainte s-au făcut referiri la munca depusă de Mani[14]. Toate îmbunătăţirile în ceea ce priveşte tipul, posibilităţile şi formele fiinţelor vii îşi au origina în gândirea lui Manu. Însă pentru a realiza în detaliu cunoscutele îmbunătăţiri aduse formelor animale a fost nevoie de ajutorul direct şi cooperarea omului.

Tipurile de amfibii şi reptile, care se găseau din abundenţă în Atlantida în acele timpuri, aproape că ajunseseră la finalul ciclului lor de evoluţie şi erau gata să adopte forme noi, mai avansate, de păsări şi mamifere. Aceste forme constituiau materia primă pusă la dispoziţia omului. Prin urmare, lutul era gata şi aştepta intervenţia omului. Experimentele anterioare au fost făcute pe animale aflate în stadiu intermediar şi fără îndoială că animalele domestice, precum calul - atât de util omului - sunt rezultatul acestor experimente în care oamenii acelor timpuri au lucrat în cooperare cu Manu şi iniţiaţii săi.

[14] plural de la Manu - nota editorului.

Cooperarea a încetat însă prea devreme. Egoismul s-a impus. Războiul şi discordia au pus capăt Epocii de Aur a Toltecilor. În loc să lucreze împreună, sub conducerea Regilor lor Iniţiaţi, oamenii au început să se prade unii pe alţii. Şi animalele au decăzut din domesticitatea lor, ajungând să se căsăpească între ele. Desigur, unele au fost în continuare folosite de oameni, fiind dresate mai ales pentru vânătoare.

Oraşul Porţilor de Aur

Înainte de a aborda chestiunea privind remarcabilul sistem de aprovizionare cu apă a oraşului-capitală a Atlantidei, e necesară o descriere a sa şi a împrejurimilor. Cetatea cea mai strălucitoare a Atlantidei se afla pe coasta de est a continentului, la aproximativ 15° la nord de ecuator. Un frumos ţinut împădurit înconjura minunatul oraş. Împrăştiate pe o arie largă, în acest ţinut se găseau vilele celor bogaţi. Spre vest se întindea un lanţ de munţi, de unde provenea apa necesară cetăţii. Cetatea însăşi era construită pe o înălţime, o colină de vreo 150 de picioare (45 m) de la nivelul câmpiei. Pe vârful dealului se afla palatul împăraţilor, în mijlocul grădinilor. În partea centrală a oraşului se găsea un canal. Din acesta, alte patru canale dirijau apa prin patru cartiere. Prin cascade, apa ajungea la un canal circular. Trei astfel de canale formau cercuri concentrice, toate aflate deasupra nivelului câmpiei. Un al patrulea canal primea apele reziduale şi le deversa în mare. Oraşul se întindea şi peste o parte din câmpie, până la marginea unui şanţ adânc şi de dimensiuni mari. Acest şanţ, împreună cu un întreg sistem de şanţuri cu ape, întins pe o suprafaţă de 12 mile pe 10 mile, cu formă pătrată în jurul oraşului, avea rol de apărare.

Oraşul Porţilor de Aur era împărţit în trei zone mari, fiecare înconjurată de propriile canale. Trăsătura caracteristică a zonei superioare era traiectul circular cu mari grădini publice. Era zona de sub palatul imperial. Majoritatea caselor curţii imperiale erau tot aici. Şi tot în această zonă se găsea o instituţie pentru care astăzi nu avem un echivalent. În general, termenul de „Casă a Străinilor” ne sugerează o clădire meschină, cu locuri înconjurătoare sordide. Totuşi, în acele vremuri această clădire era un adevărat palat unde toţi străinii care soseau în oraş trebuiau să se simtă bine atâta timp cât pofteau să rămână, fiind consideraţi tot timpul ca musafiri ai guvernului.

În timpul înfloririi Toltecilor nu părea a fi existat o adevărată sărăcie. Chiar şi sclavii erau bine hrăniţi şi îmbrăcaţi. Cu toate acestea, existau şi case sărăcăcioase, în zona mai coborâtă din nord a Oraşului Porţilor de Aur, cât şi în partea dinspre mare, în afara canalului cel mai îndepărtat. Locuitorii acestei zone aveau legătură cu navigaţia, casele lor fiind clădite mai înghesuit decât cele din alte cartiere.

Se poate spune că locuitorii capitalei Atlantidei nu duceau niciodată lipsă de apă potabilă, care curgea prin tot oraşul. Palatul împăratului şi zonele superioare ale cetăţii erau protejate de un sistem de canale. Rezervele de apă se găseau în munţi, într-un lac situat în partea de vest a oraşului, la o înălţime de circa 2 600 picioare (aproape 800 metri).

Nu e nevoie de prea multe cunoştinţe mecanice pentru a ne da seama cât de uimitoare erau lucrările necesare aprovizionării cu apă a capitalei Atlantidei. În timpurile măreţiei sale, Oraşul Porţilor de Aur aduna între cele patru cercuri constitutive peste două milioane de locuitori.

Nici un alt sistem de colectare a apei şi distribuţie a ei nu a mai fost realizat vreodată, nici în Grecia, nici în Roma şi nici în timpurile moderne care să aibă la bază atâta

ingeniozitate şi să se prezinte într-o asemenea măreţie. Ceea ce s-a construit în acest domeniu în Oraşul Porţilor de Aur, capitala Atlantidei, rămâne unic.

Aeronavele Atlantidei

Poate că mijloacele de locomoţie din Atlantida erau tot atât de minunate ca şi sistemul de aprovizionare cu apă din Oraşul Porţilor de Aur. Aeronavele erau un fapt împlinit. Totuşi, sclavii, servitorii şi masele largi ale populaţiei trebuiau să călătorească în căruţe prevăzute cu roţi solide, trase de animale ciudate. Bărcile pneumatice pot fi considerate ca trăsurile particulare ale acelor timpuri. Se pot compara şi cu iahturile personale din ziua de azi, dacă luăm în considerare numărul redus al celor care aveau aşa ceva căci, probabil, erau greu de produs şi costisitoare. De regulă, nu erau construite pentru a adăposti multe persoane. În ultima perioadă - când războaiele au dus la sfârşitul Epocii de Aur - navele de luptă aeriene au luat, în mare măsură, locul celor care navigau pe mări. Aparatele de luptă aeriană puteau lua la bord până la 50 de luptători, dar uneori erau construite chiar şi pentru 100 de oameni. Materialul utilizat la construcţia acestora era fie lemn, fie metal. Primele au fost făcute din lemn, plăcile folosite - extrem de subţiri - fiind injectate cu o substanţă care nu sporea greutatea, dar conferea duritate asemănătoare pielii, asigurând un raport optim între greutate şi putere dezvoltată. Când se utiliza metalul, era folosit în general un aliaj compus din două metale deschise la culoare şi unul roşiatic. Rezultatul era un metal albicios, asemănător aluminiului, dar mai uşor decât acesta. Pe scheletul navelor aeriene era întinsă o folie mare de metal, ce era bătută apoi pentru a căpăta forma dorită. Acolo unde era necesar,

se apela la sudura electrică. Fie că erau construite din lemn, fie că erau construite din metal, suprafaţa exterioară a acestor nave era perfect netedă. De altfel străluceau în întuneric ca şi cum ar fi fost vopsite cu o vopsea fosforescentă. Ca formă, navele aeriene ale Atlanţilor semănau cu nişte bărci acoperite. Sistemul de propulsare şi cutia de viteze puteau fi utilizate de la fiecare capăt al navei.

Problema cea mai interesantă în legătură cu aceste nave se referă la puterea lor de propulsare. S-ar părea că în vremurile de demult voinţa personală era cea care acţiona, chiar şi în conjuncţie cu elemente mecanice. Mai târziu, voinţa personală a fost înlocuită cu o altă forţă care, deşi generată într-un mod ce ne este necunoscut, opera prin diferite sisteme mecanice. Această forţă era, de fapt, de natură electrică. Interesant, soluţiile mecanice difereau de la navă la navă.

Următoarea descriere este a unei astfel de nave cu care, într-o anume situaţie, trei ambasadori al regelui care domnea în partea de nord a Insulei Poseidonis au călătorit până la curtea regelui din sud. Generatorul era o ladă dintr-un metal greu, aflată în centrul navei. De acolo, energia se scurgea prin două tuburi flexibile mari către fiecare capăt al vasului, dar şi prin opt tuburi subsidiare fixate înainte şi după parapeţi. Acestea aveau dublă deschidere, pe verticală, în sus şi în jos. Când călătoria era pe punctul de a începe, valvele din cele opt tuburi de la parapeţi erau deschise, celelalte fiind închise. Curentul ce trecea prin acestea era împins spre pământ cu forţă, ceea ce făcea ca ambarcaţiunea să se ridice de la sol. În momentul în care se realiza o ridicare suficientă, tubul flexibil de la capătul navei, aflat în direcţia opusă înaintării intra în acţiune. Concomitent, valvele de pe cele opt tuburi verticale se închideau parţial, funcţionând doar atât cât să se menţină înălţimea dorită. Volumul mare de curent era îndreptat în acest moment prin tubul mare direcţionat în jos de la pupă,

cam în unghi de 45°. Prin acest sistem se furniza şi energia necesară propulsării navei prin aer. Nava nu avea nevoie de o supraveghere continuă. Atunci când trebuia făcută o călătorie mai lungă, tubul energetic putea fi fixat în aşa fel încât să nu necesite manevrare până aproape de destinaţie. Viteza maximă atinsă era de aproximativ 100 mile pe oră, iar traiectul zborului nu era niciodată în linie dreaptă, ci vălurit, când apropiindu-se, când depărtându-se de pământ. Înălţimea la care aceste nave călătoreau era foarte redusă, ceea ce făcea ca atunci când în drumul lor apăreau munţi, aceştia să fie ocoliţi, aerul rarefiat neputând furniza energia. Cele mai înalte obstacole pe care le puteau trece navele zburătoare ale Atlanţilor erau colinele de circa o sută de picioare înălţime (circa 30 metri). Mijloacele de oprire a acestor nave constau în eliberarea sau descărcarea unei cantităţi de curent prin tubul aflat în partea din faţă, oprindu-se totodată forţa propulsoare.

Navele zburătoare erau folosite îndeobşte în războaie. Având o mare putere le dispoziţie, navele Atlanţilor îşi proiectau curenţii unele împotriva altora, producând dezechilibrări şi răsturnări. Pericolul principal consta în doborârea navei de către inamic. Totuşi existau şi dispozitive pentru reechilibrarea navei.

Locuitorii Atlantidei aveau şi ambarcaţiuni pe apă, ce erau propulsate în acelaşi mod. În cazul acestor nave forţa curentului utilizat la propulsie era mult mai eficientă decât în cazul navelor aeriene.

MANIERE ŞI OBICEIURI

Vom încerca să facem o comparaţie între obiceiurile noastre şi cele ale Atlanţilor. Majoritatea exemplelor din

lumea celor vechi ne vor fi furnizate de Atlanţii-Tolteci.

În privinţa căsătoriei şi a relaţiilor dintre sexe am făcut deja referiri atunci când am vorbit despre natalitatea în rândul Turanienilor. Poligamia era predominantă la aproape toate rasele Atlantidei. Totuşi, în perioada Toltecă, chiar dacă erau permise două neveste, mulţi dintre bărbaţi aveau doar o singură soţie. Femeile, spre deosebire de ţările unde se practică şi în zilele noastre poligamia, nu erau considerate ca fiind inferioare şi nici nu erau asuprite. Poziţia lor era aproape egală cu a bărbaţilor. Erau egale cu bărbaţii şi în ceea ce priveşte puterea voinţei şi folosirea acestei puteri. Egalitatea femei-bărbaţi era recunoscută încă din perioada copilăriei, neexistând separare după criteriul sexelor în şcoli sau colegii. Băieţii şi fetele învăţau împreună. Exista, de asemenea, o regulă de la care nu se făcea excepţie, privind armonia din casele unde erau două soţii. Anume, mamele trebuiau să-şi educe copiii în aşa fel încât să le considere pe ambele femei ca fiindu-le protectoare şi să le iubească în egală măsură. De asemenea, femeile nu erau oprite să ia parte la guvernare. Uneori ele erau membre în consilii şi chiar erau alese de împăratul Adept să-l reprezinte în diferite provincii ale Atlantidei, ca putere locală.

Materialele scrise ale locuitorilor Atlantidei constau din bucăţi de metal sau materiale albe, asemănătoare porţelanului, pe care se făcea înscrisul. Dispuneau, de asemenea, de mijloace de reproducere a textului scris, plasând pe coala scrisă o altă bucată fină de metal ce a fost, în prealabil, scufundată într-un lichid. Textul astfel gravat pe a doua coală putea fi reprodus, după dorinţă, în oricât de multe exemplare, iar un număr mai mare de astfel de coli, legate între ele, formau o carte.

Cu ce se hrăneau Atlanţii?

Acum vom lua în discuţie un obicei al Atlanţilor care diferă mult de cele ale noastre: hrana. De regulă, renunţau la carnea de animale, în vreme ce părţi ale acestora, pe care noi nu le folosim ca hrană, ei le devorau. De asemenea, consumau sângele, adesea cald, din animalul omorât. Diverse feluri de mâncare gătită conţineau sânge. Totuşi, Atlanţii consumau şi alimente mai uşoare. Mările şi râurile le furnizau peşte, a cărui carne o consumau, dar adesea această carne era mâncată într-un asemenea stadiu de descompunere ce pentru noi ar fi de-a dreptul revoltătoare. Cultivau diversă cereale, din care făceau pâine şi turte. Atlanţii consumau şi lapte, legume, fructe.

E adevărat însă că o mică parte a locuitorilor Atlantidei nu a adoptat obiceiurile revoltătoare la care ne-am referit mai sus. Aşa era cazul regilor Adepţi şi al împăraţilor provenind din aceeaşi categorie. În aceeaşi situaţie s-au aflat şi preoţii Iniţiaţi din Imperiul Atlantidei. Aceştia din urmă erau vegetarieni. Cu toate acestea, numeroşi oficiali de la curte şi consilieri ai împăratului - care pretindeau că utilizează o dietă pură - dădeau adesea curs, în secret, gusturilor lor grosolane.

Băuturile tari nu erau cunoscute în acele timpuri. Se folosea doar un lichior fermentat, pregătit într-un mod foarte elaborat. În cele din urmă a fost elaborată o lege care a interzis şi această băutură.

Armele

De la o epocă la alta armele Atlanţilor au fost diferite. Rmoahalii şi cei din rasa Tlavatli au utilizat săbii şi suliţe,

arcuri şi săgeţi. Animalele pe care ei le vânau în acele timpuri erau mamuţii cu blană mare, elefanţii şi hipopotamii. Numeroase erau în acele timpuri speciile de marsupiale, precum şi unele forme intermediare, jumătate mamifere, jumătate reptile. Explozivii au fost utilizaţi încă din primele timpuri, fiind mai apoi perfecţionaţi. În general, materialele explozive nu răneau, ci răspândeau vapori otrăvitori. Aceste substanţe explozive au devenit atât de perfecţionate în ultimele perioade de existenţă ale Atlantidei încât se presupune că armate întregi au fost distruse, în lupte, de gazele toxice generate prin exploziile unor bombe aruncate cu un fel de lansator.

Banii Atlanţilor

Să cercetăm acum sistemul monetar. În timpul primelor trei subrase - Rmoahal, Tlavatli şi Toltecă - emisia monetară a statului a fost o noţiune necunoscută. Bucăţi mici de metal sau din piele gravate cu anumite valori erau folosite în efectuarea schimburilor comerciale. Fiind perforate pe centru, aceste aşa-zise bilete puteau fi adunate la un loc şi păstrate sub forma unei ghirlande. Fiecare om era propriul său bancher, aceşti ciudaţi bani de metal sau piele fiind fabricaţi de fiecare locuitor în parte şi schimbaţi contra mărfii de o anumită valoare. Situaţia se asemăna cu o declaraţie de venituri din zilele noastre. Nu se permitea nimănui, producerea excesivă de astfel de „bani”, ci numai în limita valorii bunurilor comercializate. Aceşti bani nu circulau ca moneda din zilele noastre, în schimb posesorul lor putea estima foarte exact cât i se datorează. De fapt, o caracteristică a oamenilor de acum un milion sau 500 000 de ani era că dispuneau de o capacitate de evaluare de excepţie a faptelor şi fenomenelor.

Trebuie spus că în ultima perioadă a insulei Poseidonis, un sistem monetar asemănător cu cel din zilele noastre a fost adoptat. Imaginea cea mai frecventă ce apărea pe monedele de-atunci era muntele triplu, vizibil din Oraşul Porţilor de Aur.

Cultivarea pământului de către Atlanţi

A fost una dintre cele mai importante activităţi din viaţa Atlanţilor. Primele două neamuri - Rmoahalii şi Tlavatli - care trăiau mai ales din pescuit şi vânătoare, nu şi-au pus însă asemenea problemă. Totuşi, cei din neamul Tlavatli au cunoscut câteva sisteme de cultivare a pământului. Abia în vremea Toltecilor pământul a devenit motiv de război, în prima perioadă de dezvoltare a acestora, când au crescut atât nivelul de civilizaţie, cât şi populaţia. Din punct de vedere numeric, populaţia creştea în mod constant în Atlantida dominată de Tolteci, o valoare foarte mare, de circa două miliarde de oameni, atingându-se sub guvernarea împăraţilor Adepţi. Trebuie observat faptul că sărăcia şi lipsurile erau necunoscute în acele timpuri. În mare parte bunăstarea socială era datorată şi sistemului de cultivare a pământului. De menţionat că întregul pământ şi ceea ce producea el erau proprietatea împăratului. Tot în proprietatea acestuia se aflau şi turmele de animale. Atlantida era împărţită în diferite provincii, fiecare dintre acestea fiind condusă de un subordonat al regelui sau un vicerege numit de împărat. Aceşti viceregi dădeau socoteală de guvernarea lor în faţa împăratului şi răspundeau direct de bunăstarea locuitorilor din provinciile pe care le conduceau. Cultivarea pământului şi strângerea recoltelor, precum şi îngrijirea şi hrănirea turmelor erau activităţi ce intrau în sfera lor de preocupări. De asemenea,

aceştia trebuiau să se preocupe şi de efectuarea experimentelor agricole.

Fiecare vicerege avea un consiliu format din consilieri şi specialişti în probleme agricole. Aceste ajutoare ale viceregelui aveau şi responsabilităţi legate de astronomie care, în acele timpuri îndepărtate, nu era o ştiinţă goală. Influenţa ocultă asupra plantelor şi animalelor era intens studiată şi folosită. Atlanţilor nu le era străină nici aducerea ploii după dorinţă. De altfel, prin procedee oculte au fost neutralizate de mai multe ori, în partea de nord a Atlantidei, efectele unei ere de glaciaţie. Ziua cea mai potrivită pentru a începe lucrările agricole era calculată cu atenţie. La fel era calculată şi activitatea desfăşurată de persoanele oficiale, acestea având sarcina de a supraveghea totul în cel mai mic detaliu. Producţia obţinută în fiecare provincie sau regat era, de regulă, consumată în interiorul acelei regiuni. Conducătorii puteau aranja între ei schimburi de produse agricole.

După ce se punea deoparte o anumită cantitate pentru împărat şi pentru guvernarea centrală a Oraşului Porţilor de Aur, producţia întregii provincii sau a regatului era împărţită între locuitori. Viceregele şi suita sa primeau, aşa cum e de aşteptat, cea mai mare parte. Dar şi cel mai umil agricultor primea suficient pentru a şi asigura traiul şi confortul. Orice creştere a capacităţii productive a pământului şi a resurselor minerale extrase se împărţea în mod proporţional între cei interesaţi, fapt ce îi antrena pe toţi participanţii în obţinerea de rezultate cât mai bune.

Acest sistem a funcţionat admirabil multă vreme. Cu trecerea timpului însă, neglijenţa sau lăcomia au început să se facă simţite. Conducătorii au început să-şi neglijeze responsabilităţile. Luxul a început să fie preţuit de către cei de sus. Aşa au început zilele grele pentru oamenii din Atlantida, societatea lor intrând în declin. În clasele de jos s-au produs mari nemulţumiri, printre acestea numărându-se şi greşelile grave în orientarea tinerilor spre o meserie sau

alta.

Cert este ca sistemele de cultivare a pământului în momentul prăbuşirii marii dinastii a Toltecilor erau numeroase. În ultima perioadă de existenţă a insulei Poseidonis acestea au dispărut rând pe rând, făcând loc sistemului de proprietate individuală, atât de cunoscut nouă în ziua de azi.

Titlul de proprietate asupra pământului a derivat, mai întâi, de la Incaşi, când jumătate din suprafeţele de pământ au fost oferite cultivatorilor care formau cea mai mare parte a populaţiei. Cealaltă jumătate a pământului cultivabil era împărţită între Incaşi şi preoţii care slujeau pentru cultul soarelui. Din producţia rezultată de pe pământul alocat Incaşilor trebuiau întreţinute armata, drumurile din întreg imperiul, amplasamentele guvernului şi dotarea acestuia. Această împărţire a întregii producţii agricole era făcută de o categorie specială de oameni ce ţineau de guvern, mai mult sau mai puţin înrudiţi cu populaţia Incaşă. Această categorie de oameni reprezenta o civilizaţie şi o cultură mai avansată decât ale maselor largi ale populaţiei.

Mai exista o categoric de pământuri, numite „pământul soarelui”, ce produceau nu numai pentru preoţii care serveau public în imperiu, dar şi pentru susţinerea învăţământului în şcoli şi colegii, pentru toate persoanele bolnave şi infirme şi, în cele din urmă, pentru fiecare locuitor (minus clasa guvernantă) care atingea vârsta de 45 de ani. La această vârstă, în Atlantida, oamenii încetau să mai practice muncile grele, trecând la o viaţă de distracţii şi bucurii.

Religia în Atlantida

Singurul subiect care ne mai rămâne de dezbătut ar fi

evoluţia ideilor religioase. Între aspiraţiile spirituale ale unei rase crude şi neevoluate şi ritualul degradat al unui neam cult, dar mort din punct de vedere spiritual, se întinde un gol ce nu poate fi umplut decât de religie, în larga sa accepţie. Tocmai asta trebuie să urmărim la populaţia Atlantidei - lungul proces de generare şi decădere spirituală.

Se ştie că guvernarea sub care s-a produs naşterea neamului Rmoahalilor a fost descrisă ca fiind perfectă, căci Manu însuşi era rege. Amintirea acestui rege divin s-a păstrat în analele rasei şi, în cele din urmă, el a ajuns să fie privit ca un zeu printre indivizii unui popor care era eminamente psihic şi avea scânteieri ce transcend starea normală de trezie. Atingând aceste înalte cote era normal ca primitivul neam al Rmoahalilor să adopte o religie care, chiar dacă nu reprezenta o filosofic exaltată, era de un asemenea tip. În vremuri mai târzii, această formă de credinţă religioasă s-a transformat într-un soi de slăvire a înaintaşilor.

Moştenind închinarea şi slăvirea lui Mânu, neamul Tlavatli era învăţat de instructori Adepţi care afirmau existenţa unei Fiinţe Supreme. Simbolul recunoscut al acestei Fiinţe era soarele. Neamul Tlavatli a dezvoltat, prin urmare, o preamărire sau un cult al soarelui. Pentru practicarea acestui cult oamenii se îndreptau în acele timpuri spre culmile dealurilor. Pe aceste înălţimi cei din neamul Tlavatli construiau mari cercuri din monoliţi uriaşi. Aceşti monoliţi trebuiau să simbolizeze cursul anual al soarelui, dar mai aveau şi alte destinaţii cu caracter astronomic. Pietrele uriaşe erau astfel plasate încât cineva care ar fi stat la înălţimea altarului ar fi putut vedea soarele în spatele unui anumit monolit la vremea solstiţiului de iarnă, în spatele altuia la echinocţiul de primăvară şi tot aşa, în cursul întregului an. Cu ajutorul aceluiaşi cerc de pietre puteau fi făcute observaţii astronomice de o şi mai mare complexitate, chiar şi atunci când era vorba de constelaţii

îndepărtate. Până şi Akkadienii, o rasă mai târzie, au apelat la acest gen de construcţie primitivă, monolitică, ridicând Stonehenge-ul.

Înzestraţi cu o mai mare capacitate spirituală decât predecesorii lor, cei din neamul Tlavatli aveau, cu toate acestea, un cult primitiv. Odată cu larga difuzare a cunoştinţelor în vremea Toltecilor şi, mai ales, în urma constituirii, mai târziu, a categoriei preoţilor Iniţiaţi şi a împăratului Adept, au crescut şi şansele oamenilor de a atinge, printr-o percepţie cât mai autentică, divinul. În Atlantida, tagma preoţilor forma o mare fraternitate ocultă, dar cei care au ştiut să profite de avantajele învăţăturilor ce li se ofereau au reuşit, totuşi, să fie admişi în această adevărată organizaţie.

De aceşti oameni ne vom ocupa mai puţin, interesându-ne, în principal, practicile religioase ale marii mase a locuitorilor Atlantidei.

Puterea de a se ridica pe cele mai înalte culmi filosofice ale gândirii era, evident, dorinţa tuturor în acele timpuri, ca şi în ziua de azi. Cea mai la îndemână abordare pe care cel mai înzestrat dascăl putea să o facă, în încercarea sa de a transmite orice fel de idee legată de Cosmosul fără de nume şi atotcuprinzător, era formată din simboluri şi, evident, cel dintâi dintre aceste simboluri era cel al soarelui. Ca şi în zilele noastre, oamenii cu minţile cele mai cultivate şi mai ascuţite puteau să vadă printr-un simbol şi, purtaţi pe aripile devoţiunii, să se înalţe la Tatăl spiritelor care era

„Esenţă şi centru al dorinţei spiritului nostru, Obiect şi refugiu al ultimei noastre călătorii”,

în vreme ce marea masă a oamenilor nu vedea nimic altceva decât simbolul la care se rugau, aşa cum în lumea noastră catolicii din Europa se roagă la statuia Madonei sau la un crucifix din lemn.

Rugile la adresa soarelui şi focului s-au transformat în cult, a cărui celebrare în temple magnifice se practica pe

tot cuprinsul Atlantidei, dar cu precădere în capitală - Oraşul Porţilor de Aur - unde serviciul din templu era săvârşit de preoţi ai Statului.

În acele vremuri vechi nu se admitea nici o reprezentare a Zeităţii. Discul solar era socotit singura emblemă adecvată chipului zeului şi putea fi găsit la loc de cinste în fiecare templu. Discul era de aur şi era plasat în aşa fel încât putea prinde primele raze ale soarelui, fie la solstiţiu, fie la echinocţiu.

Un exemplu interesant privind modul cum a supravieţuit, intact, acest cult al discului solar poate fi ilustrat prin ceremoniile Shinto, din Japonia. În această credinţă toate reprezentările Soarelui sunt considerate ca fiind sfinte. Chiar şi o oglindă circulară, din metal şlefuit, este ascunsă privirilor vulgare până în momentul în care au loc ceremonialele religioase. Spre deosebire de templele foarte decorate din Atlantida, templele Shinto se caracterizează prin lipsa decoraţiunilor, finisajul perfect al lemnului fiind lipsit în totalitate de sculpturi, picturi sau lăcuiri.

Dar discul solar nu a fost mereu emblema zeităţii în Atlantida. Imaginea unui om - un arhetip - a fost plasată, mai târziu, în temple, şi adorată ca fiind cea mai înaltă reprezentare a divinului. Într-un anume sens, faptul poate fi considerat reversul modului în care Rmoahalii îl slăveau pe Manu. Chiar şi în acest caz religia a rămas pură, iar fraternitatea ocultă a „legii bune” a făcut tot posibilul pentru a păstra vii şi aprinse sufletele oamenilor în ceea ce priveşte viaţa spirituală.

Dar zilele negre se apropiau în Atlantida şi nici o idee altruistă nu avea să se mai nască, pentru a scoate neamul Toltecilor din abisul egoismului care tindea să-l copleşească. Mâna fiecărui om lupta doar pentru sine, iar cunoştinţele erau folosite în scopuri pur egoiste. Aşa s-a încetăţenit ideea că nimic nu e mai presus decât oamenii înşişi. Fiecare om devenise pentru sine „Legea, Stăpânul şi Dumnezeul”, ruga în temple încetând a mai fi un ideal şi

devenind doar o adorare a omului, aşa cum era cunoscut şi văzut el. Iată ce scrie, în acest sens, în „Cartea lui Dzyan”: „Atunci a Patra rasă se umflă de mândrie: noi suntem regii, s-a spus; noi suntem zeii... Ei au construit oraşe uriaşe. Şi au construit din pământuri şi metale rare, scuipate din foc, din piatră albă de munte şi din piatră neagră şi şi-au cioplit chipul asemenea lor şi s-au rugat la chipul lor”.

Mormintele erau aşezate în templele în care exista şi statuia fiecăruia dintre cei înmormântaţi. Aceste statui erau învelite în aur sau argint, ori erau sculptate în lemn sau piatră. Cei bogaţi aveau armate de preoţi în slujba lor, folosindu-i pentru serviciul divin sau pentru îngrijirea mormintelor. Într-o anume perioadă au început să se aducă şi ofrande statuilor. Desigur, se aduceau ofrande şi zeilor. Apoteoza eului atinsese nivelul maxim.

Nu trebuie să uităm că în timpurile Atlantidei fiecare idee cu adevărat religioasă ce a cuprins mintea omului, i-a fost sugerată acestuia de către Instructorii Divini sau de către Iniţiaţii din Casa Albă. De-a lungul timpului aceşti Iniţiaţi au fost păzitorii misterelor divine şi ai elementelor supra-sensibile.

Încetul cu încetul omenirea a fost în stare să asimileze câteva dintre ideile divine, dar omul nu a fost întotdeauna potrivit şi pregătit pentru încredinţarea unor cunoştinţe sau a unor simboluri ce erau învăluite de lumina divinului. De pildă, în vremea Turanienilor, parte din aceste cunoştinţe au fost greşit însuşite şi folosite.

Am văzut cum viaţa şi lumina, atribuite în vremea începuturilor soarelui, trebuiau să aducă oamenilor toate acele elemente pe care ei le puteau percepe în legătură cu Prima Cauză. Alte simboluri erau însă păzite cu străşnicie de către preoţi. Însemnătatea acestor simboluri era mult mai mare şi mai adâncă decât a simbolului soarelui. Un asemenea simbol a fost cel al Unităţii Triple. Având cea mai sacră semnificaţie posibilă, Tripletul nu a fost împărtăşit oamenilor. Totuşi, în timpurile Turanienilor a fost făcut

public, în mod intermitent, ca personificare a puterilor cosmice ale universului în ipostază de Creator, Păstrător şi Distrugător. Această idee a fost materializată şi mai apoi degradată de către Semiţi într-o Treime antropomorfică formată din Tată, Mamă şi Fiu.

Se cuvine a fi relevate unele consideraţii legate de dezvoltarea Turanienilor. Prin practicarea vrăjitoriilor, mulţi dintre oamenii acestei rase au reuşit să conştientizeze anumite elemente, mai exact spus nişte creaturi care au fost readuse la viaţă sau animate. Îndreptate către ţeluri malefice, acestea au generat elemente malefice. Sentimentele de reverenţă şi preaslăvire a omului au decăzut atunci într-o aşa măsură încât cei din neamul Turanienilor au început să adore asemenea creaturi semi-conştiente din gândirea lor malefică. Ritualul de preaslăvire a acestor fiinţe era pătat de sânge încă de la bun început şi, evident, fiecare sacrificiu care se făcea pe altarele Turanienilor oferea persistenţă şi vitalitate tocmai acestor creaturi vampirice. Atât de mult s-au dezvoltat în Atlantida asemenea practici încât şi în zilele noastre, în diferite zone ale lumii, încă mai persistă elemente create de voinţa vrăjitorilor de atunci. Deşi început şi larg practicat de cruzii Turanieni, ritualul religios sângeros nu s-a răspândit prea mult printre celelalte neamuri ale Atlantidei. S-ar putea, totuşi, ca sacrificiul de oameni să nu fi fost străin nici printre unele dintre ramurile Semiţilor.

În marele Imperiu Toltec al Mexicului, divinizarea soarelui era socotită religie naţională. Jertfele nesângeroase aduse de mexicani zeităţii lor supreme Quetzalcoatl constau numai din flori şi fructe. Odată cu venirea cruzilor Azteci, paşnicul ritual mexican a fost completat cu sacrificarea de vieţi omeneşti pe altarul zeului războiului - Huitzilopochtli -, iar obiceiul smulgerii inimii victimei pe altarul lui Teocali poate fi considerat drept conservarea întocmai a obiceiului religios practicat în Atlantida de strămoşii Turanieni ai Aztecilor.

Ca şi în zilele noastre, în Atlantida viaţa religioasă a oamenilor a îmbrăcat cele mai variate forme de credinţă şi divinizare. De la mica minoritate care aspira la iniţiere, punând accentul pe viaţa spirituală, până la cei care divinizau puterile cosmice, de la cei care îşi bazau credinţa pe zeii antropomorfi până la cei care practicau ritualurile degradante, dar cu largă răspândire, de la divinizarea de către fiecare om a propriei imagini şi până la sângeroasele ofrande, iată aria religiei în Atlantida. După scufundarea totală a insulei Poseidonis - ultimul pământ al Atlantidei -- neamurile de Atlanţi care au migrat au continuat, pe alte pământuri şi pe alte continente, practicile religioase de pe continentul-mamă.

Nerezolvată rămâne problema surprinzătorului contrast între însuşirile populaţiilor Atlantidei. Atlanţii aveau, e adevărat, pasiuni brutale şi simţuri animalice degradante, dar aveau intuiţia binelui şi capacităţi psihice de excepţie. Soluţia acestei enigme constă în faptul că abia în acele timpuri a fost începută construcţia minţii, operaţiune numită şi podul lui Manas, menită să unească - într-un individ perfect - forţele animalice şi spiritul lui Dumnezeu. Chiar şi în ziua de azi regatul simţămintelor animalice prezintă firi şi naturi omeneşti în care construcţia nodului lui Manas nu a început încă. Printre oamenii Atlantidei această legătură era atât de slabă încât calităţile spirituale aveau o prea mică putere de control asupra laturii animalice. Latura spirituală de care Atlanţii aveau parte era suficientă doar pentru a adăuga un element de picanterie simţurilor, dar nu îndeajuns pentru a vitaliza capacităţile dormitânde ale spiritului. În omul perfect spiritul trebuia să devină putere absolută.

Metafora noastră cu podul lui Manas ne poate duce un pic mai departe dacă îl vom considera ca fiind încă în construcţie. Situaţia aceasta va dura milenii şi milenii, de fapt până când omenirea va fi completat cu existenţa sa un alt ciclu de şapte planete. În acest context nu trebuie uitat

nici faptul că a Cincea Rundă se găseşte abia la jumătatea cursului.

Deşi se întâmpla în a doua jumătate a perioadei Rasei a Treia de Bază şi începutul celei de-a Patra, Manasaputra a coborât pentru a înzestra cu minte masele de oameni care încă nu posedau scânteia, puterea gândirii abstracte. Pe de altă parte, funcţionarea minţii în ceea ce priveşte abordarea elementelor concrete ale lumii înconjurătoare s-a desfăşurat bine, odată cu perceperea lor. În problemele practice ale vieţii de zi cu zi, în special atunci când se apela la capacităţile psihice ca unealtă de acţiune, rezultatele au fost, încă din acele timpuri, remarcabile şi surprinzătoare. De asemenea, să nu uităm că la a Patra Rasă a omenirii - cea a Atlanţilor - cel de-al patrulea principiu, sau Kama, a atins adevărate culmi de dezvoltare. Aşa se şi explică, de altfel, grosolănia animalică în care Atlanţii s-au scufundat la un moment dat, pierderea capacităţilor psihice de către această rasă şi coborârea ei în egoism şi materialism.

Toate acestea trebuie privite ca parte din marele proces ciclic, supus legii eterne.

Făcând o comparaţie, se poate afirma că un soare mult mai luminos arde în timpul de-acum deasupra rasei noastre - Rasa Ariană. Condiţiile în care s-au dezvoltat Atlanţii au fost mult mai grele. Mai puţin dominaţi de pasiunile simţurilor, mai deschişi influenţei minţii, oamenii din rasa noastră au ajuns la o stăpânire mai serioasă a cunoştinţelor, la o mai mare putere a intelectului. Acest arc în creştere al marelui ciclu deschide drumul spre continua purificare a omului şi înzestrarea lui cu forţe noi. Demersul este condus şi controlat, la fiecare pas, de Stăpânii înţelepciunii. Moştenire a rasei noastre, capacităţile psihice şi intuiţia dumnezeiască aşteaptă, în continuare, eforturile oamenilor. Pe arcul dezvoltării, o altă Rasă de Bază se va constitui pe pământ, moştenindu-ne, precum şi noi cândva i-am moştenit pe Atlanţi.

- Sfârşit –

LEMURIA PIERDUTĂ

- 1905 -

Dovezi furnizate de geologie, precum şi de relativa distribuţie şi dispariţie a vieţuitoarelor şi plantelor

Istoria evoluţiei pământului ne arată că distribuţia uscatului şi a apei pe suprafaţa globului este în continuă schimbare. Ca urmare a schimbărilor geologice ale scoarţei pământeşti, *ridicări* şi *scufundări* de pământ au avut loc peste tot, uneori fiind mai puternic marcate în anumite regiuni. Chiar dacă aceste modificări ale suprafeţei pământului se produc foarte încet - de-a lungul mai multor secole ţărmul mării se ridică sau se scufundă cu numai câţiva centimetri, sau chiar şi mai puţin - efectele sunt imense în perioade mari de timp. Pe durata a zeci de mii şi sute de mii de ani, de când există viaţă organică pe pământ şi de când apa se luptă pentru obţinerea supremaţiei pe această planetă, continente şi insule s-au scufundat şi au dispărut în apele mărilor, în vreme ce altele noi s-au ivit din aceleaşi ape. Lacuri şi mări şi-au ridicat nivelul apei, înghiţind uscaturi, în timp ce altele au secat, oamenii ajungând să trăiască pe funduri de mare. Peninsule au devenit insule prin scufundarea în ape a gâtului subţire de pământ ce le lega de continent. După cum insulele unui arhipelag au devenit culmi de lanţuri muntoase, prin modificarea fundului mărilor.

Cândva, Mediterana a fost o mare continentală. Strâmtoarea Gibraltar nu exista pe-atunci, un istm legând

Africa de Spania. În timpuri şi mai apropiate, când oamenii existau deja pe pământ, teritoriul Angliei a fost de mai multe ori legat de continentul european şi tot de atâtea ori separat. Chiar şi America de Nord a avut cândva legătură pe uscat cu Europa. În vremuri vechi, Marea Sudului forma un întins continent Pacific. Numeroasele insule ce sunt acum risipite în Oceanul Pacific erau pe atunci culmile celor mai înalţi munţi de pe acel continent. La rându-i, Oceanul Indian forma un continent ce se întindea de la Insulele Sunda[15], de-a lungul coastei sudice a Asiei, către coasta de est a Africii. Acest uriaş continent a fost numit de englezul Philip Lutley Sclater „*Lemuria*". Denumirea vine de la oamenii-maimuţă care-l locuiau. Fapt foarte important deoarece se pare că aici a fost leagănul rasei umane, aici dezvoltându-se, după toate probabilităţile, primele maimuţe antropoide. Dovada semnificativă furnizată de Alfred Wallace, pa baza faptelor cronologice, potrivit căreia arhipelagul Malayeziei ar fi constituit în realitate din două pământuri complet diferite este deosebit de interesantă. Partea de vest - arhipelagul Indo-Malayeizian - cuprinzând insulele Borneo, Java şi Sumatra era cândva legată, prin Malacca, de continentul Asiatic şi, probabil, şi de Lemuria. Pe de altă parte, zona arhipelagului Australo-Malayezian, cuprinzând insulele Celebes, Moluce, Noua Guinee, insulele lui Solomon etc. era, odată, legată direct de Australia. Ambele părţi erau, prin urmare, parte a unor continente diferite. În zilele noastre, în zonă s-a înstăpânit marea. Bazându-se doar pe observaţiile sala strict cronologice, Wallace a putut, cu o mare exactitate, să determine poziţia fâşiei ce lega cele două vechi continente.

Astfel, de când există apa pe acest pământ, graniţele dintre apă şi pământ s-au aflat într-o permanentă schimbare. Putem afirma că graniţele continentelor şi ţărmurile insulelor nu au rămas nici măcar o singură oră, şi nici chiar un singur minut, neschimbate,

---

[15] Grup de insule care fac parte din arhipelagul indonezian.

Aşa cum am arătat mai sus, numele Lemuriei a fost dat pornindu-se de la faptul că pe acest continent s-au dezvoltat, probabil, acele animale de tip lemurian.

„Acest lucru”, scrie Alfred Wallace, „este o problemă foarte probabilă şi este un exemplu despre felul cum studiul geografic al distribuţiei animalelor ne poate permite să reconstituim geografia unei epoci dispărute... Acest continent - Lemuria - reprezintă ceea ce probabil a fost o primă regiune zoologică într-o epocă geologică trecută. Din păcate, încă nu putem spune ce a însemnat acea epocă şi nici care au fost limitele regiunii în cauză. Dacă vom admite că a cuprins întreaga regiune locuită de lemurieni, va trebui să o extindem de la Africa de Vest la Burma, China de Sud şi Celebes, o zonă care, eventual, putea fi ocupată de această populaţie”.

În altă parte Wallace scrie: „Am avut ocazia să ne referim la o legătură între sub-regiunea Etiopiană şi Madagascar, pentru a explica distribuţia tipului lemurian, precum şi alte curiozităţi sau afinităţi existente între cele două zone. Această opinie are la bază observaţii privind geologia Indiei. Astfel, sudul Indiei şi Ceylonul sunt formate mai ales din granit sau roci metamorfice vechi, în vreme ce marea parte a peninsulei Indiei este de formaţiune terţiară, cu câteva urme izolate de roci secundare. Prin urmare, este evident că în aproape tot Terţiarul, Ceylonul şi sudul Indiei se învecinau la nord cu marea şi, probabil că făceau parte dintr-un continent sudic sau o insulă mare. Foarte numeroasele şi remarcabilele cazuri de afinităţi cu Malayezia necesită, oricum, câteva aproximări cu aceste insule ce au apărut mai târziu. Apărute şi mai târziu, marile câmpii şi podişul Indiei au oferit condiţii pentru o imigrare a faunei din sud, deşi în zona Himalaio-Chineză exista pe-atunci o faună bogată şi puternică. În acest context de concurenţă, tipurile mai puţin dezvoltate de păsări şi mamifere s-au stins. Mai puţin severă a fost competiţia dintre reptile şi insecte, urmarea fiind faptul că în cadrul

acestor specii de vieţuitoare găsim şi urmaşi ai unei faune vechi, provenită dintr-un continent sudic acum scufundat.

După ce afirmă că pe toată perioada Terţiarului - şi poate şi în perioadele ce-au urmat - marile regiuni ale uscatului erau situate în Emisfera Nordică, Wallace notează: „În Emisfera Sudică par a fi existat trei mase considerabile de pământ, ce au variat ca dimensiuni de la o perioadă la alta, dar care se deosebeau şi care reprezentau mai mult sau mai puţin complet Australia, Africa şi America de Sud din timpurile noastre. În ele s-au scurs succesiv valuri după valuri de viaţă, căci fiecare parte s-a unit cu zone din teritoriile nordice".

Ulterior, Alfred Wallace a negat existenţa unui continent în sud, dar recunoaşterea generală a unor fapte şi fenomene legate de scufundarea sau ridicarea unor porţiuni de pământ, precum şi concluziile pe care le trage în privinţa relaţiilor dintre fauna existentă şi cea dispărută, rămân încă în picioare.

Iată o tratare şi mai detaliată a subiectului, făcută într-o lucrare importantă[16] a lui H. F. Blandford: „Afinităţile dintre fosilele de animale şi plante din grupul Beaufort din Africa şi cele din Panchets şi Kathmis din India sunt de aşa natură încât sugerează existenţa unei legături între aceste pământuri. Dar asemănările dintre fosilele faunei africane şi indiene nu se întrerup nici în perioadele Permianului sau Triasicului. Straturile de plante din grupul Uitenhage au furnizat 11 forme de plante, dintre care două au fost identificate de dl. Tate cu plantele Rajmahal din India". Fosilele indiene din Jurasic mai trebuie descrise - cu câteva excepţii - dar acest lucru nu a împiedicat uimirea specialiştilor în faţa asemănărilor dintre fosilele cretacice din Natal - Africa de Sud şi cele din sudul Indiei. A existat

[16] H. F. Blandford "*On the age and correlations of the Plant-bearing series of India and the former existence of an Indo-Oceanic Continent,*" see Quarterly Journal of the Geological Society, Vol. xxxi., 1875, pp. 534-540.

pământ continuu între aceste regiuni? Şi, mai mult decât atât, care era legătura între acest pământ afro-indian şi Australia? Există ceva în geografia prezentă a Oceanului Indian care să sugereze poziţia probabilă a acelui pământ continuu? Şi, în cele din urmă, există ceva specific în fauna şi flora Indiei, Africii şi insulelor dintre ele care să sprijine ideea unei foste conexiuni, mai exactă şi mai directă decât există acum între Africa, sudul Indiei şi peninsula Malayeziei?

„Legat de evidenţa geologică, o scurtă privire aruncată pe hartă ar arăta că pornind din apropierea coastei de vest a Indiei şi ajungând până în insulele Seychelles, Madagascar şi Mauritius se întinde un brâu de atoli coralici şi culmi marine, inclusiv Adas, Laccadives, Maldive, grupul Chagos şi Saya de Mulha, toate indicând existenţa unui lanţ de munţi scufundaţi". Şi insulele Seychelles se ridică dintr-un sistem de spinări marine. Mai la vest, insulele Cosmoledo şi Comore sunt formate tot din atoli şi insule înconjurate de bariere de recifuri, la fel ca insulele Seychelles. Aşa ajungem destul de aproape de ţărmurile Africii şi Madagascarului. Pare cel puţin probabil că în acest lanţ de atoli, bancuri şi bariere de recifuri s-ar afla şi poziţia unui vechi lanţ de munţi care au format coloana vertebrală a unui pământ în epocile Paleozoicului, Mezozoicului şi începutul Terţiarului, având o legătură strânsă între componentele sale, aşa cum în zilele noastre au sistemele muntoase Alpino-Himalaian de pe continentul Euro-Asiatic, Munţii Stâncoşi şi Anzi din cele două Americi.

Referitor la scufundarea Lemuriei, pe care aş denumi-o şi Indo-Oceania (deşi numele de Lemuria este cel general acceptat), singura evidenţă se leagă de extremitatea sa nordică. Aici, în această porţiune, scufundarea pare mult mai posibilă decât în altă parte. Enorme fâşii vulcanice (roci de origine vulcanică) se află în poziţie orizontală către estul zonelor Ghats şi Sakyadri, începând să se scufunde în mare către vest. În acest context, insula Bombay este partea cea

mai înaltă a menţionatelor roci de origine vulcanică. Poziţia rocilor în cauză sugerează că scufundarea dinspre vest s-a petrecut în Terţiar, notează H. F. Blandford.

După ce a exemplificat legătura strânsă dintre elementele de floră şi faună aflate pe pământurile luate în discuţie (leul, hiena, şacalul, leopardul, antilopa, gazela, potârnichea, dropia indiană, numeroase moluşte de uscat şi lemurienii), scriitorul H. F. Blandford continuă astfel: „Paleontologia, geografia fizică şi geologia, în egală măsură cu distribuţia cunoscută a plantelor şi animalelor, ne confirmă existenţa unei legături între Africa şi India, incluzând şi insulele tropicale din Oceanul Indian. Acest pământ Indo-Oceanic pare să fi existat încă din timpul Permianului, probabil - aşa cum arată profesorul Huxley - până aproape de perioada Miocenului; iar Africa de Sud şi India sunt acum ceea ce a mai rămas din acest pământ străvechi. Poate că această continuitate nu a fost permanentă în tot acest răstimp. Într-adevăr, rocile cretacice din sudul Indiei şi sudul Africii, precum şi straturile marine de origine jurasică din aceleaşi regiuni dovedesc că anumite porţiuni din aceste zone au fost, mai mult sau mai puţin timp, invadate de ape. Oricum, orice ruptură în continuitate n-a durat prea mult. Investigaţiile făcute de Alfred Wallace în Arhipelagul din Est arată că o mare, oricât de îngustă ar fi ea, devine o barieră insurmontabilă pentru migrarea animalelor de uscat. În Paleozoic, acest pământ scufundat trebuie să fi fost legat cu Australia, iar în Terţiar cu Malayezia, deoarece formele malayeziene asemănătoare cu cele din Africa - în unele cazuri - sunt foarte deosebite de cele din India. Cu toate acestea, ştim foarte puţine lucruri despre geologia peninsulei estice, pentru a putea spune cu siguranţă din ce epocă datează legătura ei cu pământul Indo-Oceanic! Din observaţii şi cercetări rezultă că o importantă parte a peninsulei Malayezia va fi fost ocupată de apele unei mări, în Mezozoic şi Eocen. Vechiul pământ se va fi extins, probabil, la o oarecare distanţă de nordul

actualei delte a Gangelui. Cărbune de origine Cretacică şi Terţiară apare pe dealurile Khasi, ca şi în Assamul Superior, dar în ambele cazuri asociat cu straturile marine. Aşa se face că în această zonă graniţele dintre uscat şi mare apar oscilând undeva între Cretacic şi Eocen. Interesant e faptul că formaţiunile geologice din Triasic, carbonifere şi chiar cele mai recente, din Himalaia, demonstrează că din primele perioade ale începutului şi până în vremea ridicării lanţului muntos Himalaia, o mare parte a suprafeţelor actuale din regiune au fost acoperite de mări.

Să trecem pe scurt, în revistă, ideile prezentate în această scriere.

Prima idee: straturile purtătoare de plante din India, din prima parte a Permianului şi până în ultima parte a Jurasicului indică - exceptând câteva locuri - o continuitate neîntreruptă a pământului şi a surselor de apă dulce. Situaţia aceasta poate data din vremuri străvechi.

A doua idee: în prima parte a Permianului, cât şi în era post-Pliocenă a predominat o climă rece chiar şi în zonele coborâte ca latitudine şi sunt înclinat să cred că acest fapt s-a petrecut în ambele emisfere, în acelaşi timp. Odată cu scăderea în intensitate a frigului, flora şi fauna, aceasta din urmă reprezentată prin reptilele din Permian, s-au răspândit în Africa, India şi, probabil, în Australia. Se pare că flora a existat şi mai înainte în Australia.

A treia idee: India, sudul Africii şi Australia au fost legate de un continent Indo-Oceanic în epoca Permianului. India şi Africa au fost conectate în continuare, cu mici întreruperi, până la sfârşitul Miocenului. În a doua perioadă a Miocenului, acest pământ era legat şi de Malayezia.

A patra idee: De comun acord cu alţi cercetători, consider că aşezarea acestui pământ poate fi delimitată de recifele de corali şi culmile marine ce există în zilele noastre între Marea Arabiei şi Estul Africii.

A cincea idee: Până la finele perioadei Numulite nu a existat nici o legătură directă - exceptând, poate, scurte

perioade - între India şi Asia de vest.

„Dintre cele cinci continente existente”, scrie Ernst Haeckel în marea sa lucrare „Istoria Vieţii”[17], „nici Australia, nici America sau Europa nu ar fi putut fi căminul primitiv al omului, aşa-numitul Paradis, leagănul rasei umane”. Cele mai multe dovezi în acest sens le furnizează Asia de Sud. În afară de sudul Asiei, singurul continent care ar putea fi privit ca fostul Paradis al omului este Africa. Dar există o serie de împrejurări, în special cronologice, ce indică existenţa căminului primitiv al omenirii într-un continent aflat acum sub apele Oceanului Indian. Acest continent se întindea de-a lungul sudului Asiei - aşa cum arată ea în prezent şi probabil în legătură cu ea - până către Indiile Extreme şi Insulele Sunda; la vest continentul misterios ar fi ajuns până în Madagascar şi ţărmurile sud-estice ale Africii. Deja am menţionat că numeroase elemente din geografia animalelor şi plantelor pledează pentru „existenţa unui astfel de continent în sudul continentului Indian. Phillip Lutley Sclater a numit acest continent Lemuria, de la semi-maimuţele care îl populau. Presupunând că Lemuria a fost leagănul omenirii, uşurăm mult explicarea distribuţiei geografice a speciei umane prin migraţii”. Într-o altă lucrare intitulată „Pedigree-ul Omului”, Haeckel afirmă existenţa Lemuriei încă de la începuturile istoriei pământului.

Următorul citat este luat din scrierile[18] dr. Hartlaub şi poate aduce o nouă lumină în ceea ce priveşte existenţa Lemuriei pierdute. „Cu treizeci şi cinci de ani în urmă, Isidore Geoffroy St. Hilaire a remarcat că, în cazul în care cineva trebuie să clasifice Insula Madagascar exclusiv după considerente zoologice şi fără a ţine cont de situaţia sa geografică, ea nu se aseamănă nici cu Asia şi nici cu Africa, fiind diferită, de ambele, dar amintind de un al patrulea

[17] History of Creation.

[18] Dr. G. Hartlaub "*On the Avifauna of Madagascar and the Mascarene Islands,*" see "The Ibis," a Quarterly Journal of Ornithology. Fourth Series, Vol. i., 1877, p. 334.

continent. Acest continent misterios ar fi mult diferit de cel African în ceea ce priveşte fauna, dar mult mai apropiat de India.

Mărturii străvechi despre Paradisul Lemuria

Date despre Lemuria şi oamenii săi au fost obţinute în acelaşi fel ca şi în cazul Atlantidei. Autorul a avut privilegiul de a obţine copiile a două hărţi, una reprezentând Lemuria şi pământurile învecinate din perioada marii expansiuni a acestui continent, cealaltă prezentând acest continent după marile catastrofe, dar cu mult înainte de distrugerea finală.

Ca şi hărţile Atlantidei, hărţile Lemuriei au, desigur, unele minusuri în ceea ce priveşte exactitatea, ţinând cont că informaţiile privind cele două continente dispărute s-au obţinut foarte greu. În cazul Atlantidei a existat un glob pământesc având înscris pe el relieful, precum şi o hartă pe pergament, bine păstrată. În ceea ce priveşte geografia Lemuriei a fost găsit un model în teracotă spartă şi o hartă, foarte prost păstrată şi ruptă.

Ni s-a spus că puternicii Adepţi din timpul Atlanţilor sunt autorii hărţilor Atlantidei, ei fiind, după cum se ştie, instructori divini. Nu se cunoaşte dacă şi harta Lemuriei are şi ea autori de asemenea nivel, şi nici dacă a fost făcută în timpul existenţei continentului sau mai târziu.

Totuşi, cel care a transmis originalele arhaice ale hărţilor celor două continente le consideră de mare valoare şi, prin urmare, foarte exacte.

Durata aproximativă a Lemuriei

Existenţa Atlantidei reprezintă, în linii mari, cam 4-5 milioane de ani, istoria acestui continent începând cu apariţia rasei Rmoahalilor. Această rasă a trăit în Atlantida, dar leagănul ei a fost Lemuria. Se poate afirma că cele două continente au existat în acelaşi timp, Atlantida durând încă multă vreme după dispariţia Lemuriei. Oricum, în urma cercetărilor se poate afirma că Lemuria - străvechiul rai pământesc al omului - a avut o existenţă mult mai lungă decât Atlantida. Totuşi, în cazul Lemuriei, datele în timp nu pot fi stabilite nici măcar cu aproximaţie.

Hărţile

Harta continentului Lemuria (pe coperta a III-a a prezentei ediţii[h5]) reprezintă pământul în perioada Permianului, în Triasic şi la începutul Jurasicului. În perioada sa de maximă expansiune Lemuria înconjura lumea, întinzându-se de la actualul Cap al Insulelor Vere, la câteva mile de coasta Sierrei Leone, înspre sud-est, prin Africa, Australia, insulele Society şi toate mările existente, spre un punct aflat la numai câteva mile distanţă de marele continent insular Atlantida, incluzând Capul Horn şi Patagonia.

Referitor la distribuţia florei şi faunei şi existenţa atâtor tipuri comune în India şi Africa, se va observa că între anumite porţiuni din India şi mari traiecte din Africa a existat o comunicare directă prin limbi de uscat. O comparaţie între harta Lemuriei şi cea a Atlantidei va demonstra existenţa unei comunicări continui între diferitele zone ale pământului, acum separate de apele

mărilor şi oceanelor, ceea ce explică, de pildă distribuţia faunei şi florei în cele două Americi. Ca şi în Europa sau în Estul îndepărtat.

Insula ce apare în harta Lemuriei ca fiind situată în nord-vestul promontoriului extrem al continentului, acum aflată în vestul Spaniei, a fost probabil centrul de unde au pornit, de-a lungul timpurilor, distribuţia faunei, dar şi a florei. Se pare că această insulă a fost nucleul, de la început şi până la sfârşit, al viitorului continent al Atlantidei. Aşa cum se prezintă lucrurile, se pare că insula exista încă din primele timpuri ale Lemuriei.

Cercetând hărţile celor două continente se poate ajunge la concluzia că Australia, Noua Zeelandă, Madagascarul, porţiuni din Somalia şi sudul extrem al Patagoniei sunt zone care probabil au existat încă de la începuturile Lemuriei, traversând toate catastrofele. Acelaşi lucru este valabil şi pentru părţile sudice ale Indiei, Ceylonului, în cazul Ceylonului înregistrându-se o scufundare acum circa 80 000 de ani. Totuşi, cele mai vechi pământuri de pe planeta noastră sunt rămăşiţele continentului Hyperborean, adică Groenlanda, Islanda, Spitzbergen, porţiunile nordice din Norvegia şi Suedia, precum şi capul nordic al Siberiei.

Conform hărţilor, Japonia s-a aflat deasupra apelor fie ca o insulă, fie ca parte a Lemuriei. Spania, de asemenea, există tot din perioada Lemuriei, fiind cu excepţia nordului Norvegiei şi Suediei, cel mai vechi pământ din Europa.

Caracterul total aproximativ al acestor observaţii se datorează faptului că de-a lungul timpurilor au existat perioade de scufundări şi ridicări.

Reptilele şi pădurile de conifere ale Lemuriei

E lesne de observat că omul lemurian a trăit în perioada reptilelor şi a pădurilor de conifere. Monştrii amfibii şi pădurile gigantice de conifere din epoca Permianului încă existau în zonele cu climă caldă şi umedă. Pleozaurii şi ichtiozaurii trăiau în mlaştinile din epoca Mezoliticului, moment în care s-a produs un fenomen de uscare, de secare a apelor mărilor. Context în care dinozaurii - cele mai înfricoşătoare reptile de uscat - au devenit, cu timpul, tipul dominant de animal. Pterodactylisul - o specie de saurian cu aripi - se târa pe pământ, dar putea să şi zboare. Cele mai mici specii de Pterodactylis-i aveau dimensiunea unei vrăbii. Cei mai mari însă aveau deschiderea aripii de 16 picioare (aproape 5 metri), depăşind dimensiunile celei mai mari păsări din zilele noastre. Cei mai înfricoşători dintre dinozauri - dragonii - erau nişte animale înfricoşătoare, nişte reptile uriaşe cu o lungime de 40-50 picioare (12-15 metri)[19]. Săpăturile făcute au scos la lumină scheletele unor animale şi mai mari. La o şedinţă care s-a ţinut la Royal Institution, pe 7 ianuarie 1904, profesorul Ray Lankester a făcut referiri la un schelet de brontozaur de 65 picioare lungime (aproape 20 metri), descoperit într-un depozit Oolit din sudul SUA.[h7]

Aşa cum se menţionează în vechea carte a lui Dzyan[20], „animale cu oase, dragoni ai adâncurilor, şerpi zburători s-au adăugat vieţuitoarelor care se târau. Cei ce se târau pe pământ au căpătat aripi. Fiinţele cu gâtul lung din ape au

[19] Ernst Haeckel's "*History of Creation,*" Vol. ii., pp. 22-56.

[20] O culegere de legende adunate de învăţaţii timpului, care le-au păstrat pentru posteritate; este prima relatare cunoscută despre o nava extraterestră. Legenda mai circulă şi azi în anumite zone din Tibet şi India; manuscrisele având o vechime de 2.400 de ani, însă evenimentele s-au derulat după unele aproximări, acum 6000 ani.

devenit părinţii zburătoarelor”.

Iată ce constată ştiinţele moderne: „Clasa păsărilor, aşa cum s-a văzut, este atât de apropiată reptilelor ca structură internă, şi ca dezvoltare embrionară încât este foarte clar că îşi are originea într-o ramură a acestora... Derivarea păsărilor din reptile s-a petrecut prima dată în Mezolitic şi, la o scară mai mare, în Triasic”. [21]

În ceea ce priveşte regatul plantelor, acele vremuri au văzut cum coniferele şi palmierii sunt înlocuiţi de uriaşele păduri de foioase. În ultima parte a epocii Mezolitice au apărut, pentru întâia dată, mamiferele, dar fosilele mamuţilor şi mastodonţilor - care au fost primii reprezentanţi ai acestei categorii de vieţuitoare - datează cu precădere din Eocen şi Miocen.

Regatul Oamenilor

Omul din zilele noastre nu ar fi putut trăi în acele timpuri. Într-adevăr, omul lemurian, trebuie privit, cel puţin în prima jumătate a evoluţiei sale, mai degrabă ca un animal menit a da naştere omenirii, decât ca un om în sine, aşa cum înţelegem noi astăzi noţiunea de om. Totuşi grupele a doua şi a treia de Pitris - care formau locuitorii Lemuriei în perioada primelor patru sub-rase - atinseseră o destul de mare conştientizare a noţiunii de Lunar Manvantara, fapt ce le diferenţia de animale. Dar încă nu primiseră scânteia divină ce le-ar fi conferit membrilor lor judecată şi individualitate, adică acel ceva care să-i facă oameni adevăraţi.

[21] Ernst Haeckel's "History of Creation," Vol. ii., pp. 226-227.

Cum arătau oamenii Paradisului?

Evoluţia rasei lemurienilor constituie una dintre cele mai obscure, dar şi mai interesante probleme din istoria omenirii. În vremurile Lemuriei nu numai că s-a ajuns la noţiunea de OM, dar trupul omenesc a trecut prin mari schimbări fizice, iar procesul de reproducere s-a schimbat de două ori.

În explicarea afirmaţiilor surprinzătoare pe care le facem privind dimensiunea şi consistenţa trupului omenesc în cea dintâi perioadă a Lemuriei trebuie să luăm în seamă şi faptul că în vreme ce regatul animal, vegetal şi mineral au urmat un curs evolutiv normal, omul a înregistrat adevărate rupturi de ritm în dezvoltarea sa. Astfel, trupurile primei Rase de Bază ar putea fi pentru omul din zilele noastre nişte adevărate fantome, de dimensiuni gigantice. Fiinţe aproape lipsite de raţiune, dar care acumulau experienţe, indivizii primei rase omeneşti aveau trupurile formate din materie astrală. Abia cu timpul formele astrale ale acestei prime rase au fost învăluite într-o structură fizică. În contextul acestei evoluţii se poate spune că indivizii celei de-a doua Rase de Bază a neamului omenesc aveau deja o formă fizică, fiind compuşi din eter. Totuşi, nu puteau fi văzuţi cu ochiul liber, într-o formă cât de cât asemănătoare cu cea de azi.

Ni se spune că numai Manu şi fiinţele care îl ajutau dispuneau de mijloacele de îmbunătăţire a tipului fizic al omului, fiind responsabili cu evoluţia individului uman. Cea mai înaltă dezvoltară atinsă de acest tip uman a fost creatura cu aspect de maimuţă care a existat pe trei planete fizice: Marte, Terra şi Mercur. Odată cu valul de viaţă adus de omenire pe pământ în a Patra Perioadă - perioada Lemuriei - un anume număr din aceste vieţuitoare cu aspect de maimuţe au reuşit să treacă de perioada obscură şi să-şi găsească un loc al lor pe planetă. Aceste

vieţuitoare s-au alăturat curentului omenesc în evoluţie, mai ales în momentul când rasa omenească a început să-şi aibă propriul contur fizic.

Din a doua rasă cu un vag contur fizic, numită şi eterică, a evoluat a treia rasă - Lemurienii. Trupurile acestora au devenit materiale, fiind formate din gaze, lichide şi solide, ceea ce înseamnă că erau constituite cele trei sub-diviziuni ale planului fizic. Gazele şi lichidele predominau însă, ceea ce făcea ca structura vertebrată să nu fie solidificată şi deci, indivizii umani nu aveau încă poziţie verticală. Aşa-numitele oase ale acelor fiinţe erau pliabile ca ale copiilor mici. Dezvoltarea structurii solide a oaselor omeneşti s-a produs într-un timp îndelungat, până către mijlocul perioadei Lemurienilor. Deci printr-un proces natural, desfăşurat în vremuri demult apuse, omul a suferit o accentuată evoluţie, trecând de la forma eterică la cea fizică, oasele sale devenind din oase moi în oase aşa cum pot fi văzute şi în zilele noastre la toţi membrii speciei omeneşti.

Ochii Lemurienilor

Organele văzului acelor creaturi din vechime erau rudimentare sau cel puţin aşa erau cei doi ochi din faţă. Mai exista însă şi un al treilea ochi aflat în spatele capului, a cărui formă acum atrofiată e cunoscută sub numele de glanda pineală. Aceasta, aşa cum ştim azi[22] este centrul văzului, dar în perioada despre care vorbim era centrul principal nu numai pentru vederea astrală, ci şi pentru cea fizică. Referindu-se la reptilele care au dispărut, profesorul Ray Lankester atrage atenţia asupra „dimensiunii oaselor parietale ale unui craniu, ceea ce arată că la ichtiozauri

[22] la 1900 - nota editorului.

ochiul parietal sau pineal aflat în vârful capului trebuie să fi fost foarte mare”. Legat de această observaţie, Lankester a arătat că oamenii erau inferiori uriaşelor şopârle de apă „căci noi am pierdut cel de-al treilea ochi ce se poate studia la reptilele obişnuite şi care apare cel mai evident la şopârla albastră uriaşă din sudul Franţei”. Probabil că pe undeva înainte de mijlocul perioadei Lemurienilor, în timpul evoluţiei uneia dintre rasele încă nedefinite, uriaşul trup gelatinos al strămoşului omului a început să se solidifice, moment în care s-au, întărit oasele, iar primitiva creatură a început să stea în poziţie verticală. Din acest moment, cei doi ochi aflaţi în faţă au devenit, treptat, principalele organe fizice ale vederii. Al treilea ochi a mai funcţionat totuşi ca organ al vederii până către finele epocii Lemurienilor.

Un fapt curios este că atunci când Lemurienii au atins pentru prima dată capacitatea de a sta şi de a se mişca în poziţie verticală, ei se puteau mişca la fel de uşor înainte şi înapoi. Faptul se poate explica nu numai prin capacitatea de a vedea cu al treilea ochi, ci şi prin structura curioasă a călcâiului acestor fiinţe.

Cum arăta omul acum 4-5 milioane de ani

„Statura sa era gigantică, cuprinsă între 12 şi 15 picioare (între 3,6 şi aproape 5 metri). Pielea era foarte închisă la culoare, cu o tentă galben-maronie. Maxilarul inferior era alungit, iar faţa era turtită, ochii mici dar pătrunzători, distanţaţi unul de altul, în aşa fel încât îi permiteau să vadă la fel de bine lateral, dar şi înainte, în vreme ce ochiul din spate îi permitea să vadă înapoi, porţiunea aceea de cap neavând păr. Nu avea frunte, ci doar o bucată de carne acolo unde ar fi trebuit să fie fruntea. Capul se mişca în

spate şi în sus într-un mod ciudat. Braţele şi picioarele (în special braţele) erau mai lungi decât ale noastre şi nu puteau fi perfect îndreptate în regiunea coatelor sau genunchilor; mâinile şi labele piciorului erau enorme, iar călcâiele erau alungite în spate. Întreaga fiinţă era acoperită cu o piele lăsată, asemănătoare celei a rinocerilor, dar mai solzoasă, probabil pielea unui animal pe care acum îl cunoaştem numai din rămăşiţele sale fosile. În jurul capului, care avea părul destul de scurt, era îndoită o altă bucată de piele de care erau ataşate porţiuni mici de piele roşie-deschis, albastră sau de alte culori. În mâna stângă avea un obiect ascuţit folosit la apărare sau pentru atac. Acesta avea cam aceeaşi înălţime cu a omului. În mâna dreaptă avea o sfoară încolăcită, confecţionată din plante agăţătoare; de capătul sforii era legată o reptilă uriaşă şi fioroasă, asemănătoare Plesiosaurului. Lemurienii au domesticit aceste creaturi şi le-au îmblânzit pentru a le folosi forţa în vânarea altor animale. Apariţia unui om conferea o imagine neplăcută, dar nu complet necivilizată, fiind de acelaşi fel cu specimenul mediu din acele timpuri”.

Multe exemplare erau mai puţin umane ca apariţie decât cel descris mai sus. Abia în partea a doua a dezvoltării Lemuriei a apărut un tip umanoid mai dezvoltat, dar încă neasemănător cu omul din zilele noastre. Maxilarul inferior îi era proeminent, buzele groase, faţa turtită. În acea perioadă s-a dezvoltat o porţiune care ar putea fi numită frunte, iar proeminenţa curioasă a călcâielor s-a mai redus. O anume varietate din această populaţie primitivă avea capul sub forma unui ou, partea mai ascuţită fiind în sus, ochii fiind foarte îndepărtaţi şi dispuşi foarte sus. Statura era ceva mai redusă, iar înfăţişarea mâinilor, picioarelor şi a mădularelor era asemănătoare cu a negrilor din zilele noastre. Aceste fiinţe omeneşti au dezvoltat o civilizaţie de durată. Timp de mii şi mii de ani au dominat celelalte triburi care trăiau pe vastul continent Lemurian. Spre final, oamenii cu capul ascuţit, când decăderea părea a-i fi

cuprins, şi-au asigurat vitalitatea prin intermediul căsătoriilor mixte cu populaţia Rmoahalilor, prima sub-rasă de Atlanţi.

Dar pe cât de uimitoare sunt schimbările legate de dimensiunea, consistenţa şi înfăţişarea omului, pe atât de şocante sunt şi modificările legate de reproducere.

Înmulţirea la cei mai vechi dintre oameni

Aproape asexuat, fără sex la începuturile sale, omul Lemurian a devenit bisexuat şi androgin printr-un proces foarte lent. Trecerea de la prima la a doua transformare a necesitat numeroase generaţii, în timpul cărora simpla celulă rezultată din părinte s-a dezvoltat mai întâi într-o fiinţă bisexuală; apoi celula a devenit ou şi a produs fiinţa unisexuală. Oamenii Lemuriei, adică oamenii celei de-a treia Mari Rase, reprezintă un mister. Este însă evident că, în procesul evoluţiei, ei au început, în mod miraculos, să se separe în cochilii sau ouă pre-natale din care au ieşit urmaşii de sex masculin sau feminin. În scurgerea timpurilor geologice rasele nou create au început să-şi piardă capacitatea naturală de a da naştere unor fiinţe purtătoare de ambe sexe. Într-un proces care a necesitat milioane de ani, către finele celei de-a Cincea Perioade, oamenii au ajuns să se înmulţească asemenea celor din ziua de azi.

Lemurienii încă mai populează pământul

Este cazul să amintim aici că fiinţele lipsite de raţiune ce

trăiau în trupuri fantomatice sau eterice în primele timpuri ale Lemuriei, cu greu pot fi numite oameni. Abia după separarea sexelor, atunci când trupurile lor au căpătat un aspect fizic dens, ele au devenit cu adevărat oameni. Urmaşii degeneraţi al Rasei a Treia de Bază - care încă mai populează pământul - pot fi întâlniţi în rândul aborigenilor din Australia, precum şi în insulele Andaman, apoi în triburi de oameni ai tufişurilor din Africa, în câteva triburi din zonele deluroase ale Indiei, în Ţinutul Focurilor. Tot din Lemurieni se trag şi alte triburi sălbatice.

Păcatul celor fără de raţiune

Actele ruşinoase ale oamenilor fără de raţiune din perioada primei separări a sexelor sunt cel mai bine redate în „Cartea lui Dzyan”.

„În timpul celei de-a Treia Rase[23], animalele fără oase au crescut şi s-au schimbat şi au devenit animale cu oase, iar aspectul lor a căpătat o notă de solid. Primele s-au separat animalele, care au început să crească. Omul dublu s-a separat şi el. El a zis «Să fim ca şi ele; să ne unim şi să dăm naştere la noi fiinţe». Şi aşa au făcut. Iar cei ce nu aveau scânteia, au luat cu ei femele uriaşe. Ei au născut o rasă mută, fiind şi ei muţi. Dar limbile lor s-au dezlegat. În schimb limbile progeniturilor au rămas legate. Au născut apoi nişte monştri. O rasă de monştri roşcaţi, patrupezi. O rasă mută care să ducă ruşinea pe mai departe, nesupusă nimănui. (Un comentariu antic menţionează: „Când a Treia Rasă s-a separat şi a căzut în păcat născând oameni-animale, aceştia au fost deosebit de feroci şi s-au distrus reciproc în luptă cu oamenii. Până atunci nu existase păcatul şi nici pierderi de vieţi.)

[23] a Lemuriei - nota editorului.

Văzând aceasta, Lhas, care nu dăduseră naştere oamenilor, au lăcrimat şi au zis: Cei fără raţiune au profanat trupurile noastre viitoare. Aceasta este Karma (semn rău). Să locuim în alte trupuri. Să le dăm o lecţie înainte de a fi prea târziu.

Şi aşa au făcut.

Apoi toţi oamenii au fost înzestraţi cu Manas (raţiune). Atunci ei au văzut păcatul celor fără de raţiune”.

Păcatul cu maimuţele

Marea asemănare dintre om şi maimuţele superioare, atât de des invocată de darwinişti şi ţintind către un strămoş comun ambelor specii, prezintă un aspect important. Soluţionarea acestui aspect trebuie căutată în explicaţia ezoterică a genezei speciei Pitecantropului.

Aflăm din „Doctrina Secretă” că descendenţii acestor fiinţe jumătate monstru, jumătate oameni, descrise ca avându-şi originea în păcatul celor fără de raţiune, variind ca dimensiuni şi căpătând în cele din urmă contur fizic, au culminat în Miocen cu o rasă de maimuţe din care au descins pitecantropii. Cu aceste maimuţe din Miocen, Atlanţii au reînnoit păcatul celor fără de raţiune - de data aceasta Atlanţii fiind perfect conştienţi - rezultatul fiind maimuţele antropoide.

Ni se dă de înţeles că următoarea rasă - a Şasea de Bază - deci rasa de după noi, va avea printre oamenii ei încarnări ale maimuţelor antropoide, faptul însemnând o reîntoarcere la rasele dintâi de oameni care au populat pământul.

Cert este că separarea omului în sexe s-a produs în Lemuria, în estul regiunii muntoase din care făcea parte actuala insulă Madagascar.

Dezlegarea limbilor în Continentul-paradis

Aşa cum s-a văzut, oamenii începuturilor nu aveau un aspect definitivat din punct de vedere fizic şi încă nu puteau vorbi. Normal, strămoşii astrali şi eterici ai celei de-a treia rase de oameni de pe pământ nu aveau nevoie de producerea sunetelor pentru a-şi transmite gândurile, deoarece ei trăiau în dimensiunea astrală şi eterică. Devenind o fiinţă fizică, omul nu putea rămâne mut. Aflăm că sunetele prin care aceşti oameni primitivi îşi transmiteau gândurile erau, la început, vocale. În decursul evoluţiei au început a fi folosite şi consoanele, dar dezvoltarea vorbirii pe continentul Lemurian, de la începuturile lui şi până la sfârşit, nu a depăşit faza monosilabică. Chineza din zilele noastre e singura descendentă în linie a vorbirii lemurienilor. De altfel, se pare că în timpurile străvechi ale Lemuriei toţi oamenii vorbeau aceeaşi limbă.

Dovada păcatului originar

Faptul că regii şi împăraţii consideră drept necesar, în toate problemele statale, să apară în fruntea luptătorilor din slujba lor, este o dovadă a apoteozei atinse de calităţile combative ale omului.

Din informaţiile pe care le deţinem s-ar părea că antagonismul dintre oameni şi animale a fost cel care s-a dezvoltat mai întâi. În evoluţia corpului omenesc, o hrană adecvată pentru acesta a devenit o primă necesitate. Deci, în plus faţă de antagonismul produs din nevoia de auto-apărare a omului faţă de animalele feroce apare nevoia de hrană, care i-a împins pe oameni să ucidă. În acest context, una dintre primele activităţi ale minţii lor în formare a fost

îmblânzirea animalelor pentru a le folosi la vânătoare. Elementul de apărare fiind deci depăşit în ceea ce priveşte animalele, omul s-a simţit în stare să agreseze, dar să se şi apere de alţi oameni. Motivele agresiunii erau aceleaşi ca şi în zilele noastre în comunităţile sălbatice. Posedarea unui obiect dorit de un alt om era un motiv suficient pentru ca acel alt om să încerce să îl ia cu forţa. Lupta nu se limita la simple acte de agresiune. La fel ca la sălbaticii din zilele noastre, bande de jefuitori atacau şi distrugeau comunităţile mai îndepărtate. Totuşi, războiul ca formă organizată nu a depăşit, în Lemuria aceste limite.

Atlanţii au fost cei care aveau să dezvolte luptele dintre oameni într-o direcţie organizată, strângând armate şi construind nave. După cum ştim, de-a lungul întregii existente a Atlantidei războiul fost la ordinea zilei, luptele desfăşurându-se atât pe mare, cât şi pe uscat. Aceste practici vechi au făcut ca războiul să se înrădăcineze atât de tare în mintea şi deprinderile oamenilor încât în zilele noastre chiar şi cele mai dezvoltate dintre rasele arienilor sunt gata oricând să se încaiere.

Obiceiuri artistice în Raiul Pierdut

Pentru a urmări dezvoltarea artelor la Lemurieni trebuie să începem cu istoria celei de-a cincea sub-rase, când separarea sexelor era deja pe deplin realizată, omul ocupând un trup determinat fizic, cu o statură gigantică. Războiul purtat cu animale monstruoase, de pradă, începuse. Oamenii locuiau în colibe, pentru construcţia cărora au dărâmat arbori. Pentru început, familiile Lemuriene locuiau în junglă, în locuri anume curăţate, dar nevoia de apărare împotriva fiarelor sălbatice le-a făcut să se adune şi să trăiască în comunităţi. Colibele din aceste

comunităţi erau făcute din trunchiuri de copaci şi întărituri de piatră, în vreme ce armele de atac sau de apărare împotriva dinozaurilor sau a altor vietăţi sălbatice erau lăncii din lemn ascuţit. Agricultura era necunoscută, iar focul nu fusese descoperit. Hrana strămoşilor fără oase ai lemurienilor era ceea ce găsea pe pământ sau imediat sub el. Ridicându-se în două picioare şi având oasele tari, Lemurienii se hrăneau cu fructele junglei, dar hrana principală era carnea de animale, de reptile mai ales pe care le tăiau în bucăţi şi le devorau.

Dascălii oamenilor de demult

Cântecul populaţiei Lhas, „care nu a clădit oameni” atunci când a văzut cum îi va decurge viitorul, este complet de neînţeles la prima vedere.

Ni se dă de înţeles că Lhas-ii erau partea cea mai dezvoltată a omenirii, care a evoluat într-un moment foarte îndepărtat. Lhas-ii atinseseră un înalt nivel de dezvoltare în lanţul lor de lumi. Ei au devenit călăuzele şi dascălii rasei Lemuriene tocmai în momentul când aceasta avea nevoie de un mare ajutor.

Dar şi alte fiinţe şi-au asumat această sarcină. Acestea veneau de pe un înalt plan evolutiv ce îşi avea sediul pe planeta Venus. Omenirea de pe această planetă atinsese deja un nivel cu mult mai ridicat decât cel atins de vieţuitoarele pământului. Cei de pe Venus erau divini, în timp ce strămoşii noştri din marea vechime se găseau abia pe punctul de a atinge ca nivel de dezvoltare stadiul de oameni. Aceste fiinţe divine au venit pentru a se ocupa de omenire în perioada ei de copilărie. Probabil aşa cum şi noi la rându-ne vom merge cândva, pentru a da o mână de ajutor fiinţelor de pe lanţurile lui Jupiter ori Saturn. Sub

influenţa Venusienilor, Lemurienii au evoluat rapid în gândire. Înzestrarea minţii lor cu sentimente de dragoste şi recunoştinţă faţă de cei pe care îi simţeau a fi cu mult peste nivelul lor de inteligenţă a condus la imitare, fapt ce a determinat avansarea lor pe latura spirituală. Mai mult decât atât, acest câştig a putut fi transferat de la generaţie la generaţie.

Totuşi, trebuie observată o mare deosebire între fiinţele foarte evoluate, venite din sistemul lui Venus, şi cele prezentate ca fiind cea mai evoluată ramură a umanităţii. Fiinţele venite de pe Venus nu erau mânate de un impuls karmic, ele venind pe pământ sub formă de oameni ca să muncească şi să trăiască alături de oameni, fără a prelua şi limitele fizice ale acestora.

Pe de altă parte, Lhas-ii trebuiau să se nască în trupurile fiinţelor existente deja. Faptul ar fi dus la îmbunătăţirea rasei umane, accelerând evoluţia fiinţei jumătate om, jumătate animal, care exista în acele vremuri. De fapt, imboldul dat progresului rasei omeneşti a constat dintr-o cumulare de forţe, generate de profesorii venusieni şi de apariţia reîncarnărilor, acestea din urmă producându-se timp îndelungat, până la apariţia rasei Atlanţilor.

Evident, poziţia ocupată de fiinţele divine de pe Venus a fost, normal, cea de conducător, instructor religios şi profesor de arte.

Din nou despre arte

Sub călăuzirea dascălilor de origine divină, oamenii au început să înveţe să folosească focul. Au învăţat, totodată, şi modul de obţinere a acestuia, la început prin frecare, apoi prin folosirea cremenii şi a fierului. Au fost învăţaţi să caute metale, să le prelucreze şi să le dea forme. În ceea ce

priveşte armele, în locul unor lăncii de lemn ascuţit au început să-şi confecţioneze suliţe cu vârfuri ascuţite, din metal. Au mai fost învăţaţi să sape şi să cultive pământul, să se ocupe de îmbunătăţirea soiului de grâu sălbatic. Se cuvine amintit faptul că grâul nu s-a dezvoltat pe planeta pământ, ci a fost un dar de la fiinţele divine, care l-au adus de pe Venus pentru a-i hrăni pe oameni. Dar grâul nu a fost singurul lor dar. Şi albina a fost adusă tot de pe Venus, fiind singura fiinţă din regatul animal care nu a evoluat în lanţul nostru de lumi.

Lemurienii au învăţat, de asemenea, cum să toarcă şi să ţească, făcându-şi astfel materiale cu care să se acopere. Ca materie primă foloseau părul aspru al unui animal acum dispărut, dar care se asemăna cu lama din zilele noastre, ai cărei strămoşi s-ar putea să fi fost. Mai înainte de a învăţa ţesutul, lemurienii se acopereau cu un fel de robe făcute din piei de animale.

Ajutată, omenirea o pornise pe calea îndelungă a civilizaţiei.

Marile state şi oraşe ale Paradisului

În ultima parte a existenţei lor, Lemurienii au învăţat să-şi clădească oraşe mari. Acestea par să fi avut o arhitectură ciclopică, asemănătoare cumva trupurilor gigantice ale oamenilor din acele vremuri. Primele oraşe au fost clădite în regiunile muntoase ale Lemuriei, continentul incluzând, după cum se ştie, şi insula Madagascar. Deci în această regiune au apărut oraşele Lemuriei. Un alt mare oraş, descris şi în „Doctrina Secretă” ca fiind în întregime construit din blocuri de lavă, se găsea cam la 30 de mile vest de Insula Paştelui. Acest mare oraş a fost distrus cândva, demult, de o serie de erupţii vulcanice. Statuile

uriaşe din Insula Paştelui, majoritatea având 27 picioare (peste 8 metri) înălţime şi 8 picioare (circa 2,5 metri) lăţimea umerilor, trebuiau să reprezinte probabil nu numai trăsăturile, dar şi înălţimea celor care le-au sculptat sau ale strămoşilor lor. După toate probabilităţile, aceste statui au fost ridicate în perioada de trecere de la Lemurieni la Atlanţi.

Civilizaţii înaintate s-au dezvoltat în diferite părţi ale Lemuriei. Marile comunităţi din oraşe au coexistat cu mari triburi, parţial civilizate, care au continuat să ducă o viaţă nomadă şi patriarhală. La fel ca în zilele noastre, în zone mai greu accesibile au continuat să vieţuiască oameni mai puţin dezvoltaţi.

Religia

Fiind vorba de o populaţie atât de primitivă, erau puţine problemele de religie pe care le putea dezvolta sau pe care şi le putea însuşi. Simplele reguli de comportament şi cele mai elementare norme de moralitate erau tot ceea ce puteau înţelege oamenii Lemuriei. Abia în ultima lor perioadă de existenţă, instructorii divini de pe Venus i-au învăţat pe Lemurieni o formă primitivă de adorare şi rugă şi au propovăduit printre ei cunoaşterea unei fiinţe supreme reprezentată prin Soare.

DISTRUGEREA LEMURIEI

Spre deosebire de Atlantida, care a fost scufundată în

principal de valuri uriaşe, Lemuria a dispărut ca urmare a activităţii vulcanice. Continentul Lemurian a fost pur şi simplu ras de pe faţa pământului de cenuşa încinsă şi de lava numeroşilor vulcani. Cutremure şi erupţii vulcanice au prevestit şi marile catastrofe ce au lovit Atlantida, dar după ce pământul a fost zgâlţâit cu violenţă, marea l-a acoperit - definitivând acţiunea distructivă. În această situaţie, majoritatea locuitorilor au pierit înecaţi, Lemurienii au murit altfel, ei găsindu-şi sfârşitul arşi şi sufocaţi. O altă importantă deosebire: Atlantida a fost distrusă de patru mari catastrofe, în timp ce Lemuria a fost măcinată încetul cu încetul de forţe lăuntrice. Din momentul începerii dezintegrării continentului, focul nu şi-a mai încetat activitatea în Lemuria, activitatea vulcanică fiind permanentă. Urmarea - dispariţia totală a pământului, aşa cum s-a întâmplat şi în 1883, în timpul erupţiei vulcanului Krakatoa.

La fel a avut loc şi erupţia vulcanică din Muntele Pelée, în 1902, fapt ce a dus la distrugerea oraşului St. Pierre, capitala Martinicăi. Asemănarea cu ceea ce s-a întâmplat în Lemuria este foarte mare. O descriere făcută de supravieţuitorii din St. Pelée este de mare interes în acest sens: „Un nor imens şi negru a ţâşnit din craterul muntelui şi s-a rostogolit peste oraş cu o viteză uimitoare, distrugând totul în cale: oameni, case şi vegetaţie. În două sau trei minute oraşul a ajuns un uriaş foc arzând peste ruine. În ambele insule, Martinica şi St. Vincent, erupţiile se caracterizau printr-o revărsare de cantităţi uriaşe de praf roşu încins, amestecat cu aburi, ce coborau pantele abrupte ale dealurilor cu o viteză tot mai mare. În St. Vincent praful a acoperit multe văi, până la o grosime de 100-200 de picioare (30-60 metri). Luni întregi după producerea erupţiei încă mai era foarte încins. Ploile are au căzut în acea perioadă peste praful încins provocau enorme explozii, în urma acestora norii de praf şi aburii ridicându-se până la 1 500-2 000 picioare (până la 600 metri). Revenind pe

pământ, materialul din aceste explozii acoperea râurile cu un noroi încins şi negru”. Căpitanul Freeman de pe nava Roddam a descris „o întâmplare înfricoşătoare trăită de el şi de echipajul său în Martinica. Într-o noapte, când ancoraseră într-un mic golf, cam la o milă de St. Pierre, muntele a explodat la fel ca în 1902. Explozia nu s-a produs fără a fi anunţată. De îndată ce au putut să navigheze, marinarii s-au retras o milă sau două, ceea ce probabil că le-a salvat vieţile. În întunericul dens, marinarii au văzut o culme luminată de o lumină roşie. Curând, cu detunături puternice, pietre roşii, încinse au fost aruncate în înalturi, căzând apoi pe pante. Câteva minute mai târziu s-a auzit un zgomot prelung, urmând imediat o avalanşă de praf roşu încins ce a ţâşnit din craterul vulcanului şi s-a rostogolit pe versanţii muntelui cu o viteză îngrozitoare. Căpitanul Freeman a declarat că nu a văzut lavă, ci numai abur şi praf încins ce ţâşneau din adâncuri. Prin urmare, vulcanii erau de tip exploziv. Din observaţiile căpitanului Freeman s-a tras concluzia că absenţa scurgerii de lavă s-a datorat materialului din crater, în parte solid, sau foarte vâscos, ce nu putea curge ca un val obişnuit de lavă. Căpitanul nu ştia că în craterul muntelui Pelée nu se afla lavă topită, ci un stâlp solid de rocă încinsă şi incandescentă, ce se înălţa uşor, formând un deal conic, ascuţit la vârf, ce a ajuns în cele din urmă până în vârful muntelui. Stâlpul avea aproape 1 000 de picioare (300 metri) înălţime şi tot creştea pe măsură ce era împins de presiunea din adâncuri. Din când în când aveau loc explozii de abur ce dislocau bucăţi de rocă. Aburul era eliberat de această masă în răcire şi în acel moment roca trecea într-o stare explozivă periculoasă, producând mai curând sau mai târziu praful roşu incandescent”.

Privind harta Lemuriei în perioada ei de maximă dezvoltare [h5], vedem că marele lac ce se afla în sud-estul regiunii muntoase avea o insulă formată din câţiva munţi. În zona aceasta era un vulcan foarte activ. Cei patru munţi

ce se ridicau la sud-vestul lacului erau şi ei vulcani activi. Ruperea continentului a început din acest punct. Cataclismele seismice ce au urmat erupţiilor vulcanice au provocat asemenea pagube încât o mare parte din sudul continentului a fost scufundată [h6].

Important de observat: în vremea Lemuriei uscatul era format din numeroase lacuri şi mlaştini, vulcanii activi fiind enorm de mulţi în acele timpuri.

Un alt vulcan cu un rol nefast, în existenţa Lemuriei se afla pe coasta de nord-est a continentului. Activitatea sa a fost distrugătoare de la bun început. Cutremurele au fost cele care au fragmentat mereu continentul Lemuriei, transformându-l la un moment dat într-o puzderie de insuliţe. Ca o ciudăţenie, în locurile unde se găseau lacuri pe vremea Lemuriei, acum sunt zone deşertice - cazul insulei-continent Australia, de pildă. Explicaţia poate fi găsită în activitatea vulcanilor de atunci, care au acoperit cu praf regiuni întinse, transformându-le în deşert.

Formarea rasei Atlanţilor

Ajunsă la al şaptelea neam Lemurian, specia umană a fost suficient de dezvoltată din punct de vedere psihologic pentru a se putea trece la o nouă rasă a omenirii, adică la o nouă Rasă de Bază. Din acest al şaptelea neam s-a produs segregarea. Colonia s-a stabilit mai întâi pe actuala Ashantee şi în vestul Nigeriei. Protejată timp de generaţii de amestecul cu oricare alt tip inferior, colonia a sporit ca număr, moment în care a intervenit Manu, pentru a-i da un nou impuls în evoluţia sa. Aşa a început cea de-a patra rasă pământeană, a Atlanţilor.

Cunoscătorii în teosofie ştiu că până în zilele noastre nimeni din specia umană nu a fost în stare să preia într-o

perioadă sau alta a omenirii sarcinile lui Manu. Se spune totuşi că fondarea celei de-a Şasea Rase de Bază a omenirii, adică a rasei ce ne va urma pe pământ, va fi încredinţată unui Maestru al înţelepciunii. Acesta, deşi făcând parte din omenire, va fi atins în acel moment nivelul înalt al Ierarhiei Divine.

De fapt, şi în cazul formării rasei Atlanţilor nu Manu a acţionat, ci Adepţii de pe Venus. Aceştia aparţineau unui ordin foarte înalt.

Concluzia care se poate trage e că şi în Lemuria a existat un ţinut al Iniţiaţilor.

Ţinutul Iniţierii

Normal, acest ţinut n-a fost creat în beneficiul rasei Lemurienilor. Este adevărat că Lemurienii care erau suficient de avansaţi erau şcoliţi de Adepţii Guru, dar această instruire se rezuma la explicarea câtorva fenomene fizice, cum ar fi cel referitor la rotaţia pământului în jurul soarelui, sau cele legate de apariţia unor obiecte fizice atunci când erau privite cu ochii sau prin vedere astrală.

Ţinutul Iniţierii era creat în folosul celor care, înzestraţi cu puteri uimitoare, au transferat conştiinţa lor de pe planeta Venus pe Pământul nostru. De dragul acestor dascăli din spaţiu a fost creat Ţinutul Iniţierii, ei asumându-şi Cărarea prin care au atins zonele inferioare ale existenţei pământene.

Aşa cum ştim, ţelul evoluţiei normale este cu mult mai glorios şi mai înalt decât ne putem imagina din punctul nostru actual de vedere. Din acest punct de vedere putem accepta intervenţia Adepţilor de pe planeta Venus ajunşi pe Pământ ca o expansiune a conştiinţei, fie în combinaţie, fie singură, fapt ce a făcut posibilă purificarea şi înnobilarea

caracterului omenesc, acestea constituind înălţimile spre care tinde Cărarea Iniţierii.

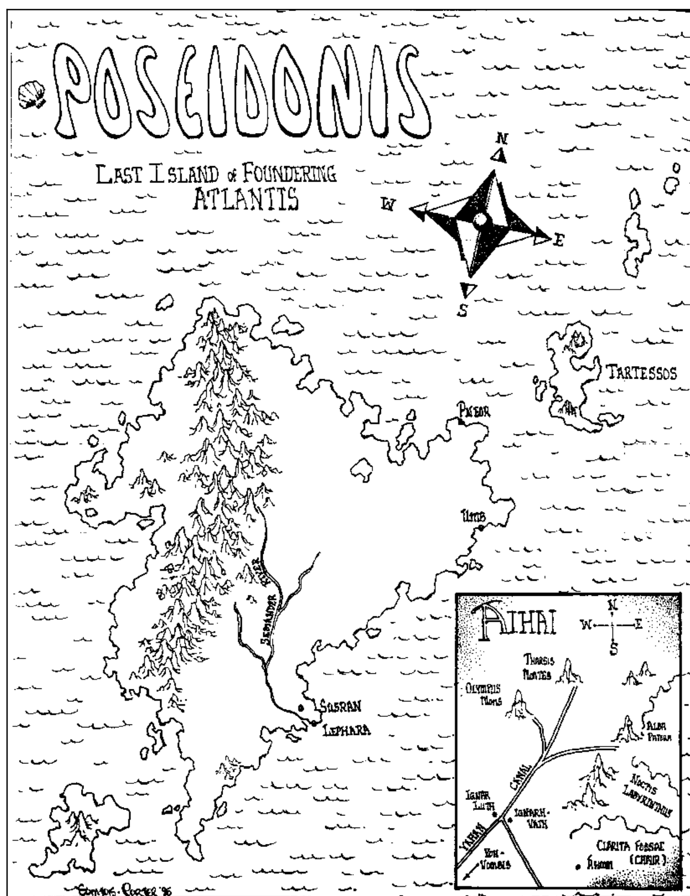
Fondarea unui Ţinut al Iniţierii de dragul fiinţelor care au venit din alt sistem este un indiciu al unităţii de obiectiv şi ţel în guvernarea şi conducerea tuturor sistemelor evolutive existente în Logosul Solar. Dincolo de cursul normal, în sistemul nostru există, o ştim sigur, o Cărare care - urmată - conduce direct la El, cărare pe care fiecare fiu al omului o poate urma sau ocoli în viaţa sa, după cum îi este dorinţa.

Aşa s-au petrecut lucrurile şi în sistemul Venusian şi putem presupune că aşa este şi va fi mereu în toate sistemele din mai marele sistem solar. Această cale este Cărarea Iniţierii.

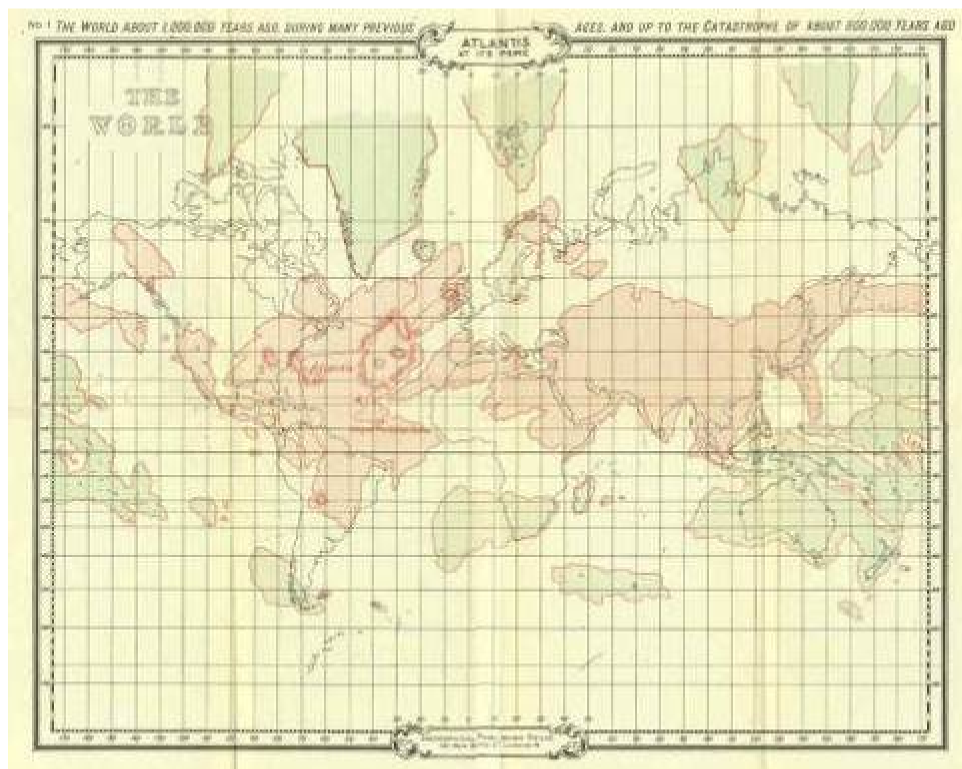
La capătul ei - acelaşi pentru toţi cei care o urmează - se află unirea cu Dumnezeu.

- Sfârşit -

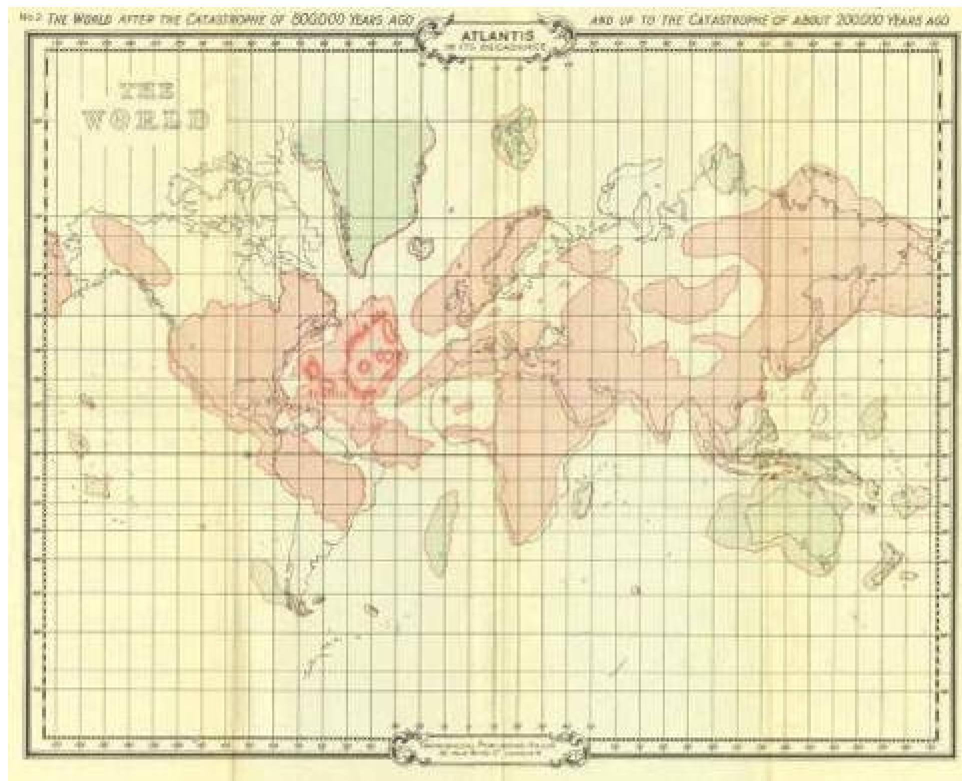
HĂRŢI

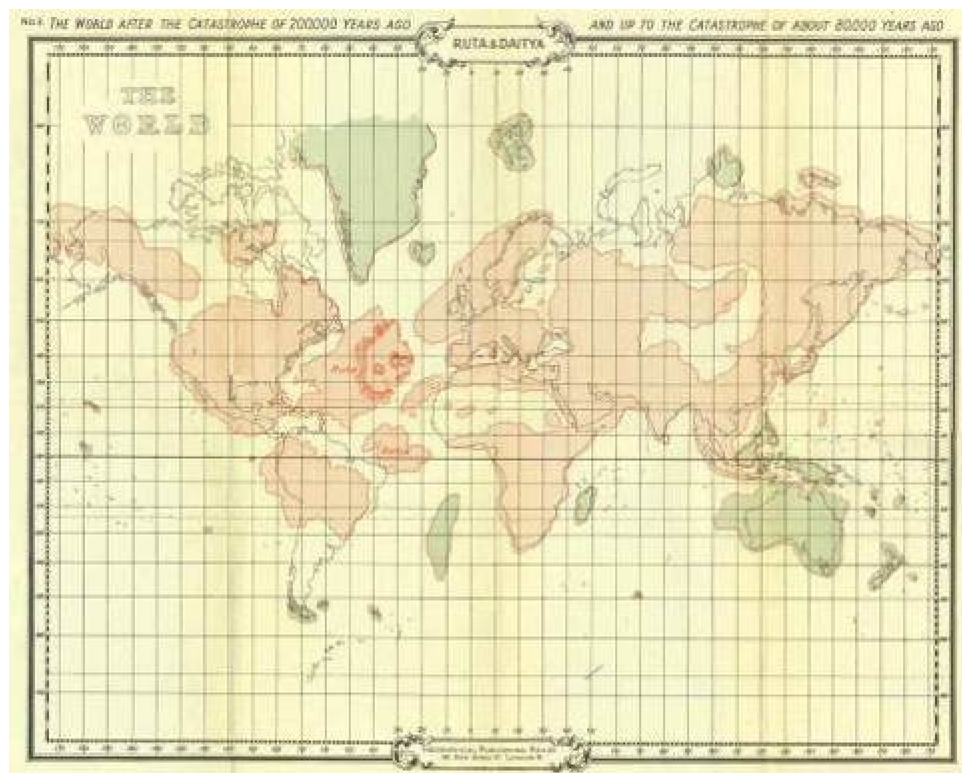
POSEIDONIS – ultima insulă din ceea ce a fost Atlantida.

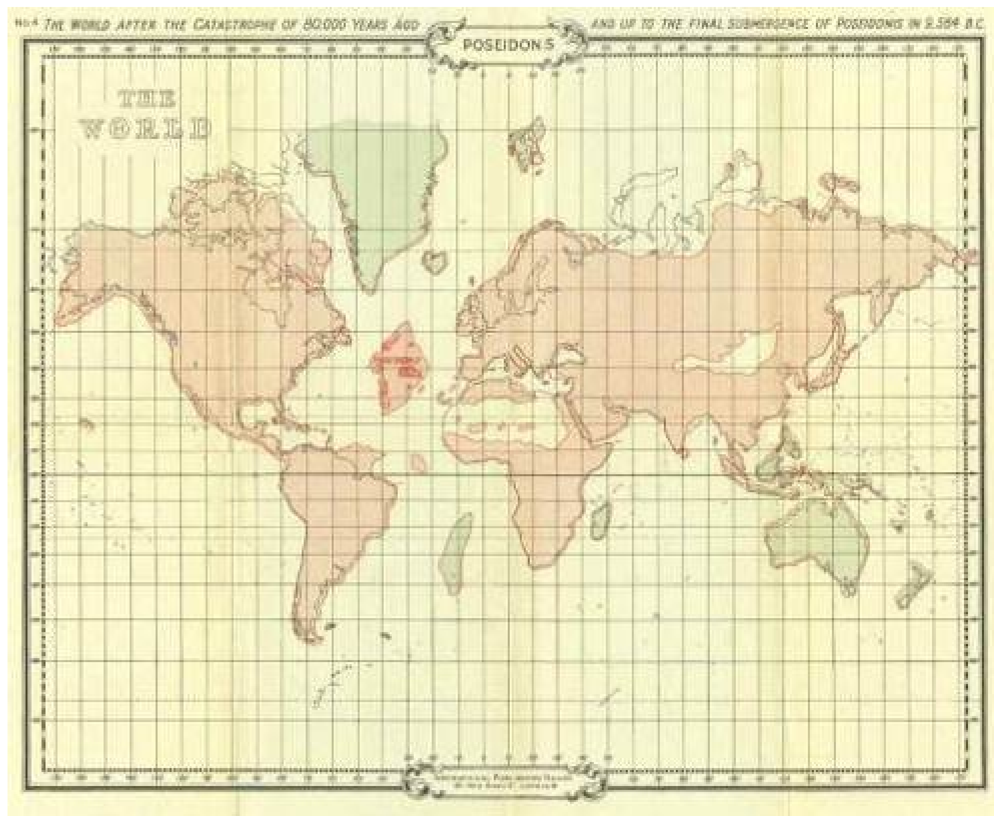
Nr. 1: Harta lumii acum 1.000.000 de ani, până la Catastrofa de acum 800.000 de ani. ATLANTIDA (zonele colorate suprapuse peste configuraţia actuală a continentelor), aşa cum se presupune că a fost la început.

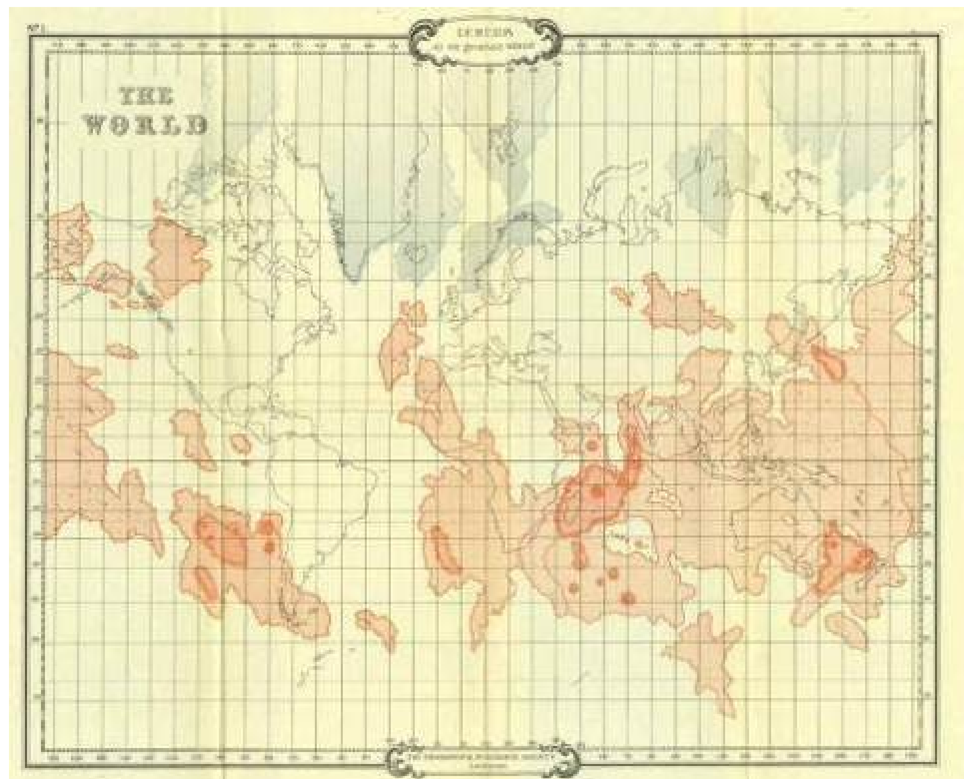
Nr. 2: Harta lumii după Catastrofa de acum 800.000 de ani şi până la Catastrofa de acum 200.000 de ani. ATLANTIDA (zonele colorate suprapuse peste configuraţia actuală a continentelor), aşa cum se presupune că arăta în perioada de declin.

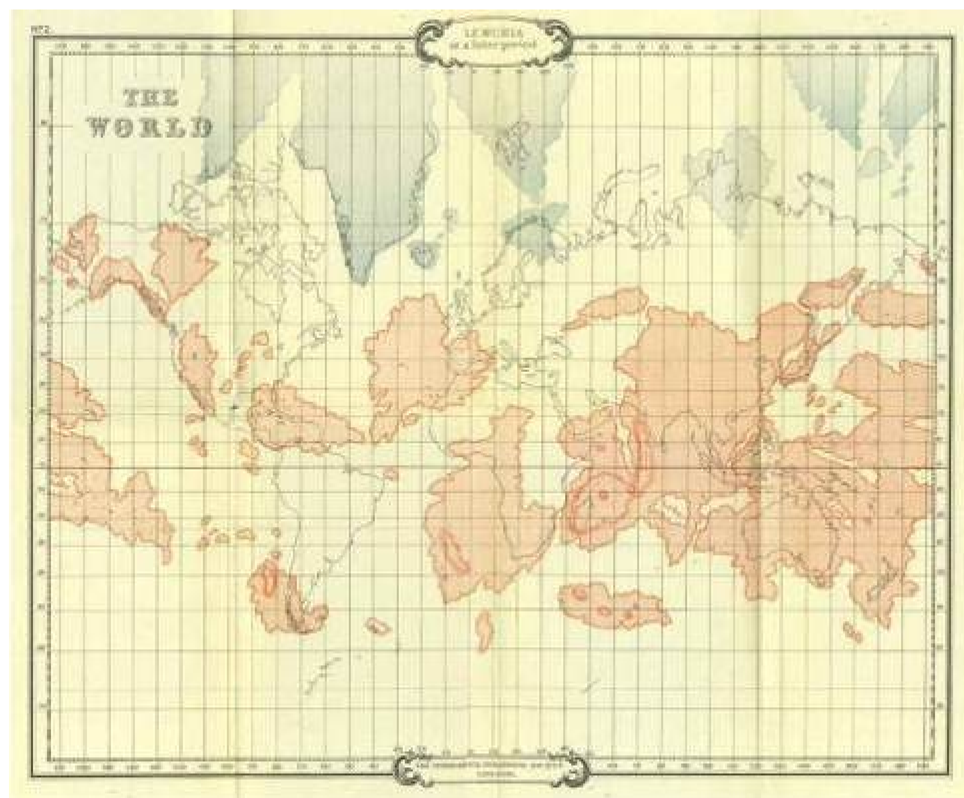
Nr. 3: Harta lumii după Catastrofa de acum 200.000 de ani şi până la Catastrofa de acum 80.000 de ani. Ruta şi Daitya.

Nr. 4: Harta lumii după Catastrofa de acum 80.000 de ani şi până la scufundarea insulei POSEIDONIS în anul 9.564 î.C.

Nr. 5: LEMURIA, aşa cum arăta când avea ce mai mare întindere.

Nr. 6: LEMURIA, în ultimii ani ai presupusei existenţe.

CUPRINS

O carte excepțională ce povestește despre lumile demult apuse ale Atlantidei și Lemuriei. Împreună cu W. Scott-Elliot, cititorul acestei cărți va intra în Orașul Porților de Aur, capitala Atlantidei, și va păși în Lemuria, fostul rai pământesc, distrus prin foc, bucată cu bucată, de puterile divine.

Oamenii Atlantidei și ai Lemuriei sunt strămoșii noștri. Povestea e palpitantă și e, totodată, o teribilă lecție de viață, amintindu-ne că trebuie să ne trăim clipa. Atâta ne mai rămâne pe această planetă Pământ în care nimic nu e veșnic.

ISBN 973-96-588-1-4

LEI 1200